67

0-8

JOURNAL OF RESEARCH METHODOLOGY

วารสารวิธีวิทยาการวิจัย (Journal of Research Methodology: JRM)

Vol 30, No 3 (2017)

วารสารวิธีวิทยาการวิจัย (Journal of Research Methodology: JRM) ปีที่ 30 ฉบับที่ 3

Full Issue

View or download the full issue

Table of Contents

Articles

Book Review

ผู้เขียน (Authors)

RC-ธ.ค. 60

Book Review

ศิวะพร ภูพันธ์[1]

Designing and Conducting Mixed Methods Research

Creswell, J. W., & Plano Clark, V. L. (2018).
Designing and conducting mixed methods research (3rd ed.).
Thousand Oaks, CA: Sage.

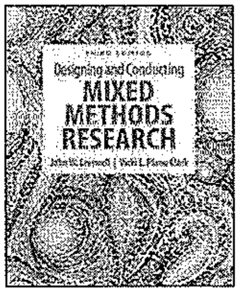

หนังสือ DESIGNING AND CONDUCTING MIXED METHODS RESEARCH ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี ค.ศ. 2007 และตีพิมพ์เป็นครั้งที่ 2 ในปี ค.ศ. 2011 สำหรับเล่มล่าสุดนี้ ตีพิมพ์เป็นครั้งที่ 3 ในปี ค.ศ. 2018 โดยศาสตราจารย์ John W. Creswell มหาวิทยาลัยมิชิแกน และ รองศาสตราจารย์ Vicki L. Plano Clark มหาวิทยาลัยซินซินแนติ ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยสำนักพิมพ์ SAGE ประเด็นสำคัญของหนังสือเล่มนี้มีความน่าสนใจและมีความทันสมัยมากกว่าหนังสือสองเล่มแรกหลายประการ โดยมีการพัฒนาเนื้อหาสาระและเพิ่มเติมรายละเอียดให้มีความครบถ้วนสมบูรณ์และทันต่อสถานการณ์ คือ การปรับปรุงหนังสืออ้างอิง การรวบรวมตัวอย่างบทความวิจัยใหม่ ๆ ที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการ โดยเป็นบทความวิจัยที่มาจากหลากหลายสาขาวิชา รูปแบบใหม่ของการจำแนกแบบแผนการของการวิจัยแบบผสมวิธี (mixed methods designs) การเพิ่มข้อมูลเพื่ออธิบายการรวม/ผสานข้อมูล (integration) ในแต่ละแบบแผนการวิจัย การอธิบายการใช้ทฤษฎีและกรอบแนวคิดในแต่ละแบบแผนการวิจัย การอธิบายถึงความก้าวหน้าของการวิจัยแบบผสมวิธี และการสรุปขั้นตอนทั้งหมดของการวิจัยแบบผสมวิธี ทั้งนี้ เพื่อให้ผู้อ่านมีความเข้าใจที่ชัดเจนเกี่ยวกับการวิจัยแบบผสมวิธีมากยิ่งขึ้น หนังสือเล่มนี้จึงมีความเหมาะสมสำหรับนักวิจัยและนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีประสบการณ์ทั้งการวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยเชิงปริมาณ นักวิชาการด้านการวิจัยแบบผสมวิธี ผู้วางนโยบายและผู้ปฏิบัติ รวมถึงการใช้เป็นหนังสือหลักเพื่ออ่านประกอบสำหรับการเรียนการสอนรายวิชาการวิจัยแบบผสมวิธี นอกจากนี้ ผู้เขียนได้อธิบายถึงความตั้งใจที่จะใช้ตารางและแผนภาพในหนังสือเล่มนี้ ในการอบรมเชิงปฏิบัติการด้านการวิจัยแบบผสมวิธีทั้งในประเทศสหรัฐอเมริกาและในประเทศต่าง ๆ

[1] ภาควิชาการประเมินและการวิจัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยารามคำแหง กรุงเทพมหานคร 10240
อีเมล์: greatsiwa@gmail.com

หนังสือ Designing and Conducting Mixed Methods Research เล่มนี้ แบ่งเนื้อหาออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนนำ ส่วนเนื้อหา และส่วนท้าย โดยแต่ละส่วนมีรายละเอียดดังนี้

ส่วนนำของหนังสือเล่มนี้ ประกอบด้วย จุดมุ่งหมายของหนังสือ ขอบเขตผู้อ่าน ลักษณะเฉพาะของหนังสือเล่มนี้ ลักษณะเฉพาะที่ได้เพิ่มเติมในการตีพิมพ์ครั้งที่ 3 กิตติกรรมประกาศ และประวัติผู้เขียน

ส่วนเนื้อหา ประกอบด้วยเนื้อหา ทั้งหมด 9 บท ในแต่ละบทมีสาระสำคัญดังนี้

Chapter 1 The Nature of Mixed Methods Research เป็นการนำเสนอความหมายของการวิจัยแบบผสมวิธี ตัวอย่างผลงานวิจัยที่มีลักษณะเป็นการวิจัยแบบผสมวิธี ปัญหาวิจัยที่เหมาะสำหรับการดำเนินการวิจัยแบบผสมวิธี ประโยชน์ของการดำเนินการวิจัยแบบผสมวิธี และความท้าทายในการดำเนินการวิจัยแบบผสมวิธี

Chapter 2 The Foundations of Mixed Methods Research เป็นการอธิบายพื้นฐานทางประวัติศาสตร์ของการวิจัยแบบผสมวิธี พื้นฐานทางปรัชญาของการวิจัยแบบผสมวิธี พื้นฐานทางทฤษฎีของการวิจัยแบบผสมวิธี

Chapter 3 Core Mixed Methods Designs เป็นการนำเสนอแบบแผนหลักของการวิจัยแบบผสมวิธี จำนวน 3 แบบแผน (convergent design, explanatory sequential design และ exploratory sequential design) โดยนำเสนอแนวคิดสำคัญของแบบแผนการวิจัยแบบผสมวิธี รายละเอียดของแบบแผนหลักของการวิจัยแบบผสมวิธีในแต่ละรูปแบบ พร้อมทั้งยกตัวอย่างงานวิจัยแบบผสมวิธี ทั้ง 3 แบบแผน ข้อควรคำนึงในการเลือกใช้แบบแผนหลักของการวิจัยแบบผสมวิธี และหลักการเขียนอธิบายแบบแผนการวิจัยแบบผสมวิธีในการเขียนรายงานวิจัย

ทั้งนี้ ผู้เขียนได้นำเสนอรูปแบบใหม่ของการจำแนกแบบแผนการของการวิจัยแบบผสมวิธี โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ แบบแผนหลักของการวิจัยแบบผสมวิธี (core mixed methods designs) และแบบแผนที่ซับซ้อนของการวิจัยแบบผสมวิธี (complex mixed methods designs) โดยนำเสนอสาระสำคัญ ไว้ในบทที่ 3 และบทที่ 4 ตามลำดับ

นอกจากนี้ ในการนำเสนอตัวอย่างงานวิจัยเพื่อประกอบการอธิบายแบบแผนหลักของการวิจัยแบบผสมวิธี ผู้เขียนได้คำนึงถึงความทันสมัยและความหลากหลายของสาขาวิชาของตัวอย่างงานวิจัย ซึ่งตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้แบบแผน Convergent design โดย Wittink, Barg และ Gallo (2006) เป็นผลงานวิจัยด้านสุขภาพ และตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้แบบแผน Explanatory sequential design โดย Ivankova และ Stick (2007) เป็นผลงานวิจัยด้านสุขภาพ ทั้ง 2 ตัวอย่างนี้ ยังคงใช้ตัวอย่าง

งานวิจัยเดิมในการตีพิมพ์ ครั้งที่ 2 สำหรับตัวอย่างงานวิจัยที่ผู้เขียนได้ปรับปรุง คือ ตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้แบบแผน Exploratory sequential design จากเดิมเป็นงานวิจัยของ Myers และ Oetzel (2003) เปลี่ยนเป็นงานวิจัยของ Enosh, Tzafrir และ Stolovy (2015) ซึ่งเป็นผลงานวิจัยด้านสังคมศาสตร์

Chapter 4 Complex Applications of Core Mixed Methods Designs เป็นการนำเสนอการนำแบบแผนหลักของการวิจัยแบบผสมวิธีไปประยุกต์ใช้โดยมีความซับซ้อนมากขึ้น การอธิบายถึงการบรรจบกันของแบบแผนหลักของการวิจัยแบบผสมวิธีและแนวทางการวิจัยอื่น ๆ การนำเสนอแบบแผนที่ซับซ้อนของการวิจัยแบบผสมวิธี จำนวน 4 แบบแผน (mixed methods experimental (or intervention) design, mixed methods case study design, mixed methods participatory-social justice design และ mixed methods evaluation design) พร้อมทั้งยกตัวอย่างงานวิจัยแบบผสมวิธี ทั้ง 4 แบบแผน และอธิบายรายละเอียดของแบบแผนการวิจัยแบบผสมวิธีรูปแบบซับซ้อน ทั้ง 4 แบบแผน นอกจากนี้ ผู้เขียนยังได้อธิบายถึงการเขียนแผนภาพขั้นตอนการวิจัยแบบผสมวิธีรูปแบบซับซ้อน

ในการนำเสนอตัวอย่างงานวิจัยแบบแผนที่ซับซ้อนของการวิจัยแบบผสมวิธี มีจำนวน 4 ตัวอย่าง ซึ่งเป็นตัวอย่างงานวิจัยใหม่ จำนวน 3 ตัวอย่าง คือ ตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้รูปแบบ Mixed methods experimental (or intervention) design โดย Wiart, Rosychuk และ Wright (2016) เป็นผลงานวิจัยด้านสุขภาพ ตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้รูปแบบ Mixed methods case study design โดย Smith, Cannata และ Haynes (2016) เป็นผลงานวิจัยด้านการศึกษา และตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้รูปแบบ Mixed methods participatory-social justice design โดย Greysen และคณะ (2012) เป็นผลงานวิจัยด้านสังคมศาสตร์ สำหรับตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้รูปแบบ Mixed methods evaluation design โดย Nastasi และคณะ (2007) เป็นผลงานวิจัยด้านการประเมินผล ซึ่งเป็นตัวอย่างงานวิจัยเดิมในการตีพิมพ์ ครั้งที่ 2

Chapter 5 Introducing a Mixed Methods Study เป็นการอธิบายการเขียนส่วนนำของการวิจัยแบบผสมวิธี เริ่มต้นโดยการอธิบายหลักการเขียนชื่อเรื่องงานวิจัยแบบผสมวิธี (mixed methods title) หลักการอธิบายปัญหาวิจัย (research problem) หลักการเขียนเป้าหมายของการวิจัยแบบผสมวิธี (mixed methods purpose statements) การนำเสนอ script สำหรับการเขียนเป้าหมายของการวิจัยแบบผสมวิธี ทั้ง 7 แบบแผน (แบบแผนหลักของการวิจัยแบบผสมวิธี จำนวน 3 แบบแผน และแบบแผนการวิจัยแบบผสมวิธีรูปแบบซับซ้อน จำนวน 4 แบบแผน) พร้อมทั้งนำเสนอตัวอย่างการเขียนเป้าหมายของการวิจัยแบบผสมวิธีจากงานวิจัยแบบผสมวิธี ทั้ง 7 แบบแผน นอกจากนั้น ในบทนี้ยังอธิบายหลักการเขียนคำถามวิจัยแบบผสมวิธี (mixed methods research questions) พร้อมทั้งยกตัวอย่างการเขียนคำถามวิจัยแบบผสมวิธีประกอบ ทั้ง 7 แบบแผน

Chapter 6 Collecting Data in Mixed Methods Research เป็นการอธิบายการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยแบบผสมวิธี เริ่มต้นโดยการอธิบายขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงคุณภาพและข้อมูลเชิงปริมาณ ข้อควรพิจารณาสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยแบบผสมวิธี การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยแบบผสมวิธี ทั้ง 7 แบบแผน

Chapter 7 Analyzing and Interpreting Data in Mixed Methods Research เป็นการนำเสนอการขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ และการตีความหมาย หลักการวิเคราะห์ข้อมูลแบบผสมวิธีและการตีความหมาย การผสาน/รวมผลการวิเคราะห์และการตีความหมายของการวิจัยแบบผสมวิธี ทั้ง 7 แบบแผน พร้อมทั้งยกตัวอย่างประกอบ การอธิบายถึงความตรงของการวิจัยแบบผสมวิธี โดยอธิบายรายละเอียด ทั้ง 7 แบบแผน นอกจากนี้ ผู้เขียนยังได้อธิบายถึงการใช้โปรแกรมสำเร็จรูปในการวิเคราะห์ข้อมูลแบบผสมวิธี

Chapter 8 Writing and Evaluating Mixed Methods Research เป็นการอธิบายแนวทางการเขียนรายงานวิจัยแบบผสมวิธี ประกอบด้วย โครงสร้างการเขียนโครงร่างวิจัย ดุษฎีนิพนธ์ วิทยานิพนธ์ โครงสร้างการเขียนข้อเสนอโครงการวิจัยเพื่อขอรับทุนสนับสนุนจากหน่วยงานให้ทุน และโครงสร้างการเขียนบทความวิจัยแบบผสมวิธีในวารสาร นอกจากนี้ ผู้เขียนยังได้อธิบายถึงเกณฑ์การประเมินงานวิจัยแบบผสมวิธี

Chapter 9 Advances in Mixed Methods Research เป็นการอธิบายถึงความก้าวหน้าของการวิจัยแบบผสมวิธี ซึ่งแบ่งออกเป็น 10 ด้าน คือ ความก้าวหน้าของแหล่งข้อมูล ความก้าวหน้าของการเห็นคุณค่าของการวิจัยแบบผสมวิธี ความก้าวหน้าของแบบแผนการวิจัยแบบผสมวิธี ความก้าวหน้าของการนำเสนอขั้นตอนออกแบบการวิจัยแบบผสมวิธี ความก้าวหน้าของการรวมข้อมูล ความก้าวหน้าของการพัฒนาคำถามวิจัยแบบผสมวิธีและจุดมุ่งหมายของการวิจัย ความก้าวหน้าของการนำเสนอการรวมข้อมูลด้วยการแสดงผลร่วมกัน (joint display) ความก้าวหน้าด้านความตรงของการวิจัยแบบผสมวิธี ความก้าวหน้าของความเข้าใจในทักษะที่จำเป็นสำหรับการวิจัยแบบผสมวิธี และความก้าวหน้าของการตีพิมพ์ต้นฉบับงานวิจัยแบบผสมวิธี

ส่วนท้ายของหนังสือเล่มนี้ มีความครบถ้วนสมบูรณ์ของเนื้อหาประกอบ โดยประกอบด้วยตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้แบบแผนการวิจัยแบบผสมวิธี ซึ่งเป็นแบบแผนหลัก ได้แก่ *ภาคผนวก A* ตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้แบบแผน Convergent design โดย Wittink, Barg และ Gallo ปี 2006 *ภาคผนวก B* ตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้แบบแผน Explanatory sequential design โดย Ivankova และ Stick ปี 2007 และ*ภาคผนวก C* ตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้แบบแผน Exploratory sequential design โดย Enosh, Tzafrir และ Stolovy ปี 2015 และตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้แบบแผนการวิจัยแบบผสมวิธี ซึ่งเป็นแบบแผน

ที่ซับซ้อน ได้แก่ *ภาคผนวก D* ตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้แบบแผน Mixed methods experimental (or intervention) design โดย Wiart, Rosychuk และ Wright ปี 2016 *ภาคผนวก E* ตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้แบบแผน Mixed methods case study design โดย Smith, Cannata และ Haynes ปี 2016 *ภาคผนวก F* ตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้แบบแผน Mixed methods participatory-social justice design โดย Greysen และคณะ ปี 2012 และ*ภาคผนวก G* ตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้แบบแผน Mixed methods evaluation design โดย Nastasi และคณะ ปี 2007 นอกจากนี้ ยังรวมถึงอภิธานศัพท์ รายการอ้างอิง และดัชนีคำค้น

กล่าวโดยสรุปหนังสือเล่มนี้ เป็นหนังสือที่ช่วยเพิ่มพูนความรู้ด้านการวิจัยแบบผสมวิธีได้อย่างครบถ้วนและทันสมัย สำหรับจุดเด่นของหนังสือเล่มนี้ คือ ในการอธิบายรายละเอียดในแต่ประเด็นต่าง ๆ ผู้เขียนได้นำเสนอตัวอย่างงานวิจัยประกอบครบถ้วนทุกแบบแผน ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านมีความเข้าใจที่ชัดเจน ในรายละเอียดต่าง ๆ ของการวิจัยแบบผสมวิธี นอกจากนี้ ในส่วนท้ายของทุกบท ผู้เขียนยังได้สรุปสาระสำคัญของแต่ละบท กิจกรรมท้ายบท และยังได้ให้รายชื่อเอกสารสำหรับการอ่านเพิ่มเติม จึงกล่าวได้ว่า หนังสือเล่มนี้มีคุณค่าและเหมาะสมสำหรับนักวิจัย นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา นักวิชาการด้านการวิจัยแบบผสมวิธี ผู้วางนโยบายและผู้ปฏิบัติ ในการทำความเข้าใจและศึกษาค้นคว้าเพิ่มเติมเกี่ยวกับการวิจัยแบบผสมวิธี

รายการอ้างอิง

Creswell, J. W., & Plano Clark, V. L. (2018). *Designing and conducting mixed methods research* (3rd ed.). Thousand Oaks, CA: Sage.

Creswell, J. W., & Plano Clark, V. L. (2011). *Designing and conducting mixed methods research* (2nd ed.). Thousand Oaks, CA: Sage.

Creswell, J. W., & Plano Clark, V. L. (2007). *Designing and conducting mixed methods research.* Thousand Oaks, CA: Sage.

ผลการประเมินคุณภาพวารสารที่อยู่ในฐานข้อมูล TCI

โปรดระบุหมายเลข ISSN หรือชื่อของวารสารที่ต้องการทราบผลประเมิน : ค้นหา

ลำดับ	ชื่อวารสาร	ISSN	เจ้าของ	จัดอยู่ในวารสารกลุ่มที่	สาขา
1	วารสารวิธีวิทยาการวิจัย	0857-2933	คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	1	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

Back to top

ชื่อบทความ : การพัฒนาแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 : การประยุกต์ใช้ทฤษฎีการสรุปอ้างอิงความน่าเชื่อถือของผลการวัด (Generalizability Theory)

ชื่อผู้แต่ง : ยศวริศ รุ่งสอาด[1], สุรชัย มีชาญ[2], สุวิมล กฤชคฤหาสน์[3]

ที่อยู่

1. สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
2. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
3. คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคาแหง

ลิงค์ไปยังตัวบทความ (Fulltext) : https://www.tci-thaijo.org/index.php/JournalGradVRU/article/view/108230

ชื่อวารสาร : วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์ ปีที่ : 11 ฉบับที่ : 3 เลขหน้า : 156-167 ปีพ.ศ. : 2560

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1) เพื่อสร้างแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรี สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2) เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบวัด โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีการสรุปอ้างอิงความน่าเชื่อถือของผลการวัด และ 3) เพื่อเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงของแบบวัด ที่มีความยาวของแบบวัดที่แตกต่างกัน 3 ขนาด กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1
ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำนวน 408 คน

ผลการศึกษาพบว่า 1) แบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย ประกอบด้วยแบบวัดฉบับย่อย 11 ฉบับ ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา มีค่าตั้งแต่ 0.96 - 1.00 ความยากง่าย มีค่าตั้งแต่ 0.15 - 1.00 อำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ 0.00 - 0.69 ความเชื่อมั่นแบบความคงที่ มีค่าตั้งแต่ 0.77 - 0.98 ความเชื่อมั่นของคะแนนผลรวมของแบบวัดทั้งฉบับ ($_{T1-T11}$) เท่ากับ 0.93 ความเชื่อมั่นของคะแนนผลรวมความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยรายด้าน ($_{Part1-Part6}$) มีค่าตั้งแต่ 0.77 - 0.89 ค่าความเชื่อมั่นของคะแนนผลรวมความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยรวม 6 ด้าน ($_{Part1-Part6}$) เท่ากับ 0.77 ความเที่ยงตรงตามโครงสร้างด้วยวิธีการเปรียบเทียบกลุ่มรู้ชัด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 2) ค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงของแบบวัดที่มีความยาวแบบวัด 117 ข้อ, 103 ข้อ และ 92 ข้อ มีค่าเท่ากับ 0.9952, 0.9945 และ 0.9939 ตามลำดับ 3) การเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงของแบบวัดที่มีความยาวของแบบวัดแตกต่างกันทั้ง 3 ขนาด พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ
ดนตรีไทย แบบวัดความสามารถ แบบวัดความสามารถทางดนตรีไทย ทฤษฎีการสรุปอ้างอิง ความยาวของแบบวัด

Abstract

Keywords
Thai music, Ability test, Thai musical ability test, Generalizability Theory, Test Length

การพัฒนาแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1: การประยุกต์ใช้ทฤษฎีการสรุปอ้างอิงความน่าเชื่อถือของผลการวัด (Generalizability Theory)

DEVELOPMENT OF A BASIC THAI MUSICAL ABILITY TEST FOR MATHAYOMSUKSA ONE STUDENTS: AN APPLICATION OF GENERALIZABILITY THEORY

ยศวริศ รุ่งสอาด[1] สุรชัย มีชาญ[2] และสุวิมล กฤชคฤหาสน์[3]
Yotwarit Rungsaard[1], Surachai meechan[2], and Suwimon Kritkharuehart[3]

[1]นิสิตหลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวิจัยและพัฒนาศักยภาพมนุษย์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
[2]ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชาการวัดผลและวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
[3]ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประจำภาควิชาการประเมินและการวิจัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีจุดมุ่งหมาย 1) เพื่อสร้างแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรี สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 2) เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบวัด โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีการสรุปอ้างอิงความน่าเชื่อถือของผลการวัด และ 3) เพื่อเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงของแบบวัดที่มีความยาวของแบบวัดที่แตกต่างกัน 3 ขนาด กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 6 จำนวน 408 คน

ผลการศึกษาพบว่า 1) แบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย ประกอบด้วยแบบวัดฉบับย่อย 11 ฉบับ ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา มีค่าตั้งแต่ 0.96 - 1.00 ความยากง่าย มีค่าตั้งแต่ 0.15 - 1.00 อำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ 0.00 - 0.69 ความเชื่อมั่นแบบความคงที่ มีค่าตั้งแต่ 0.77 - 0.98 ความเชื่อมั่นของคะแนนผลรวมของแบบวัดทั้งฉบับ (α_{T1-T11}) เท่ากับ 0.93 ความเชื่อมั่นของคะแนนผลรวมความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยรายด้าน ($\alpha_{Part1} - \alpha_{Part6}$) มีค่าตั้งแต่ 0.77 - 0.89 ค่าความเชื่อมั่นของคะแนนผลรวมความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยรวม 6 ด้าน ($\alpha_{Part1-Part6}$) เท่ากับ 0.77 ความเที่ยงตรงตามโครงสร้างด้วยวิธีการเปรียบเทียบกลุ่มรู้ชัด มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 2) ค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงของแบบวัดที่มีความยาวแบบวัด 117 ข้อ, 103 ข้อ และ 92 ข้อ มีค่าเท่ากับ 0.9952, 0.9945 และ 0.9939 ตามลำดับ 3) การเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงของแบบวัดที่มีความยาวของแบบวัดแตกต่างกันทั้ง 3 ขนาด พบว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

ABSTRACT

The purposes of this research were to 1) construct a basic Thai musical ability test for Grade 7 students, 2) to examine the quality of the tests of different lengths created for the study through the application of Generalizability theory and 3) to compare the generalizability coefficients of the tests differing in length. A total of 408 students in Grade 7 in the academic year 2016 at Benchamaracharungsarit school under the supervision of the Secondary Educational Service Area Office 6 was used as the sample for this study.

The tests constructed were comprised of 11 subtests each. According to the results, findings in three key areas were achieved as follows: 1) The content validity of the tests ranged from 0.93 to 1.00. The item difficulty was between 0.15 and 1.00. The discriminative power varied from 0.00 to 0.69. The stability reliability was within a range of between 0.77 and 0.98. The reliability of the composite scores of the tests demonstrated a value of 0.93. The reliability of the composite scores of each part of the tests ranged from 0.77 to 0.89 while that of the whole test stood at 0.77. The construct validity based on the known group technique proved significantly different at a level of 0.01. 2) The generalizability coefficients of the tests, one with 117 items, another with 103 items and the other with 92 items, in terms of length, stood at 0.9952, 0.9945 and 0.9939, respectively. 3) The generalizability coefficients of the tests with three different lengths, once compared, were significantly different at a level of 0.01.

คำสำคัญ

ดนตรีไทย แบบวัดความสามารถ แบบวัดความสามารถทางดนตรีไทย ทฤษฎีการสรุปอ้างอิง ความยาวของแบบวัด

Keywords

Thai music, Ability test, Thai musical ability test, Generalizability Theory, Test Length

ความสำคัญของปัญหา

การวัดทางการศึกษา เป็นการวัดทางจิตวิทยาซึ่งเป็นการวัดคุณลักษณะภายในที่ไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ความสามารถ พัฒนาการทางสมอง วุฒิภาวะทางสังคม เจตคติ ค่านิยม ความสนใจ ความก้าวร้าว เป็นต้น ดังนั้น การวัดทางการศึกษาและจิตวิทยาจึงต้องอาศัยการวัดทางอ้อมเพื่อศึกษาตัวแปรที่มีลักษณะเป็นคุณลักษณะแฝง หรือภาวะสันนิษฐาน โดยการกำหนดสุ่มบางส่วนของพฤติกรรมจากแนวคิดทฤษฎีขึ้นมาเพื่อทำการวัด แล้วอ้างอิงกลับไปยังคุณสมบัตินั้นทั้งหมดโดยอาศัยแนวคิดเชิงสมมติฐานหรือทฤษฎีในการอธิบาย และใช้สถานการณ์หรือข้อคำถามเป็นสิ่งเร้าเพื่อให้เป้าหมายแสดงลักษณะของตัวแปรเหล่านี้ออกมาเป็นความคิดเห็นหรือพฤติกรรม (ศิริชัย กาญจนวาสี, 2556; สุชีรา ภัทรายุตวรรตน์, 2556; สุวิมล ติรกานันท์, 2551) โดยการนิยามความสามารถของมนุษย์ว่าประกอบด้วยอะไรบ้างนั้น มีอยู่หลายนิยามซึ่งจะแตกต่างกันไปตามสภาพสังคม วัฒนธรรม ประเพณี หรือความเชื่อนั้น ๆ จึงทำให้การสร้างเครื่องมือเพื่อวัดความแตกต่าง

ของความสามารถนั้นมีความหลากหลาย เพื่อให้สามารถประเมินความแตกต่างของบุคคลให้มีความหมายที่ดีขึ้น ทั้งนี้ ขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายในการนำไปใช้ที่แตกต่างกัน ดังที่ สุชีรา ภัทรายุตวรรตน์ (2556) กล่าวถึงการนำแบบวัดทางจิตวิทยาไปใช้ เช่น เพื่อการให้ค่า เพื่อการจัดวางตำแหน่ง หรือเพื่อการคัดเลือกบุคคลที่มีคุณสมบัติหรือความสามารถตามที่ต้องการ

แบบทดสอบวัดความสามารถ (Ability Test) เป็นการประเมินเพื่อวัดความสามารถที่บุคคลคนหนึ่งสามารถทำได้ดีที่สุด (Wigdor & Garner, 1982) หรือเป็นการวัดสมรรถนะการทำงานของบุคคลในการทำงานใดงานหนึ่งในปัจจุบัน โดยสิ่งที่มุ่งวัดเป็นระดับของทักษะ ความคิด และการปฏิบัติที่แสดงถึงความสามารถเฉพาะอย่างในสภาพปัจจุบัน ซึ่งความสามารถทางดนตรี นับว่าเป็นศาสตร์ที่ต้องอาศัยการฝึกฝนหรือฝึกปฏิบัติอย่างซ้ำ ๆ จนเกิดเป็นทักษะความสามารถในด้านต่าง ๆ โดยเฉพาะทักษะทางโสตประสาทในการรับรู้และจำแนกความแตกต่างของเสียง อันมีลักษณะเฉพาะ หรือเอกลักษณ์ที่แตกต่างกันไปตามสภาพสังคมและวัฒนธรรมของดนตรีชาตินั้น ๆ

จากการศึกษาคุณลักษณะหรือสิ่งที่มุ่งวัดของเครื่องมือวัดความสามารถทางดนตรีที่นิยมใช้อย่างแพร่หลายในต่างประเทศจาก บอยล์ และ ราโดซี (Boyle & Radocy, 1987) และ เลห์แมน (Lehman, 1968) เช่น 1) Seashore Measure of Musical Talents 2) Kwalwasser - Dykema Music Test 3) Wing Standardized Tests of Musical Intelligence 4) Conrad Instrument - Talent Test 5) Tilson - Gretsch Musical Aptitude Test และเครื่องมือวัดความสามารถทางดนตรีในประเทศ เช่น ประยุทธ ไทยธานี (2546) และบุษกร สำโรงทอง (2548) พบว่า แบบวัดความสามารถทางดนตรีโดยทั่วไป เป็นการวัดความสามารถทางโสตประสาทในการรับรู้ความแตกต่างของเสียง โดยให้ผู้สอบฟังเสียงแล้วพิจารณาความแตกต่างของเสียงที่ได้ฟังแล้วตอบลงในกระดาษคำตอบ โดยใช้รูปแบบข้อสอบประเภทเลือกคำตอบแบบหลายตัวเลือก (Multiple - Choice) โดยแบบวัดแต่ละฉบับประกอบด้วยแบบวัดฉบับย่อยจำนวนหลายฉบับตามคุณลักษณะทางดนตรีหรือสิ่งที่มุ่งวัด อีกทั้ง ในแบบวัดฉบับย่อยแต่ละฉบับยังประกอบด้วยข้อคำถามจำนวนมาก และยังไม่มีการศึกษาถึงจำนวนข้อสอบที่พอเหมาะในการทดสอบหรือวัดคุณลักษณะทางดนตรีในแต่ละคุณลักษณะว่าควรวัดด้วยข้อสอบจำนวนเท่าใดจึงจะเหมาะสม และมีคุณภาพด้านความเชื่อมั่น (Reliability) ที่มีความน่าเชื่อถือของผลการวัด

ทฤษฎีการสรุปอ้างอิงความน่าเชื่อถือของผลการวัด (Generalizability Theory) เป็นทฤษฎีที่พัฒนาขึ้นโดย ครอนบาค และคณะ (Cronbach et al., 1972 อ้างใน ศิริชัย กาญจนวาสี, 2555) ได้ขยายแนวคิดของความเชื่อมั่นตามทฤษฎีของการทดสอบแบบดั้งเดิม (CTT) ให้สามารถสรุปผลความเชื่อมั่นในสถานการณ์หรือเงื่อนไขของการทดสอบลักษณะต่าง ๆ ได้ โดยวิธีการวิเคราะห์ค่าสัมพัทธ์ของความแปรปรวนของคะแนนความคลาดเคลื่อนอย่างเป็นระบบจากแหล่งต่าง ๆ อันเป็นสถานการณ์หรือเงื่อนไขของการวัด เช่น ความยาวของแบบวัด ปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอบกับความยาวของแบบวัด จึงทำให้ทราบและสามารถควบคุมแหล่งความคลาดเคลื่อนได้ตรงประเด็น และทำให้ค่าสัมประสิทธิ์ความน่าเชื่อถือของการวัดสูงขึ้น ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะพัฒนาแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยสำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีคุณภาพด้านความเชื่อมั่น หรือมีความน่าเชื่อถือของผลการวัดของจำนวนข้อสอบที่เหมาะสมในการทดสอบหรือวัดคุณลักษณะทางดนตรีในแต่ละคุณลักษณะ โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีการสรุปอ้างอิงความน่าเชื่อถือของผลการวัด (Generalizability Theory) ในการหาค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิง (G – Coefficient) เพื่อศึกษาคุณภาพด้านความเชื่อมั่นของแบบวัด

ความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย ภายใต้เงื่อนไขความยาวของแบบวัด (Test Length) เพื่อให้ได้สารสนเทศสำหรับประกอบการตัดสินใจภายใต้เงื่อนไขที่เหมาะสม และให้ผลการวัดที่มีความน่าเชื่อถือสูงถึงระดับที่ต้องการ

โจทย์วิจัย/ปัญหาวิจัย

ในการวัดความสามารถทางดนตรี ควรวัดด้วยข้อสอบจำนวนมากน้อยเพียงใดจึงจะให้ผลการวัดที่มีความน่าเชื่อถือหรือมีความเชื่อมั่นสูง และ แบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยที่มีความยาวแตกต่างกัน มีค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงแตกต่างกันหรือไม่

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

2. เพื่อตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีการสรุปอ้างอิงความน่าเชื่อถือของผลการวัด (Generalizability Theory)

3. เพื่อเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย ที่มีความยาวแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 6 จำนวน 519 คน เนื่องจากการวิจัยในครั้งนี้เป็นการพัฒนาแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยลักษณะของแบบวัดเป็นการวัดความสามารถของโสตประสาทในการจำแนกความแตกต่างของเสียง โดยใช้เสียงเครื่องดนตรีไทยชนิดต่าง ๆ เป็นสิ่งเร้าสำหรับสร้างเป็นข้อคำถาม และดำเนินการทดสอบโดยให้ผู้สอบฟังเสียงในแต่ละข้อแล้วตอบคำถาม ประกอบกับในการพัฒนาแบบวัดชุดนี้ เป็นแบบวัดที่ประกอบด้วยแบบวัดฉบับย่อย จำนวน 11 ฉบับ โดยแบบวัดในแต่ละฉบับประกอบด้วยข้อคำถามจำนวนมาก และจำเป็นต้องใช้เวลาในการทดสอบเป็นเวลานาน ดังนั้น เพื่อลดความคลาดเคลื่อนของผลการวัดที่อาจเกิดขึ้นระหว่างการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยจึงมีความจำเป็นในการเลือกประชากรที่ใช้ในการวิจัย โดยพิจารณาจากความพร้อมในด้านความยินดีในการให้ความร่วมมือในการเก็บข้อมูล และความพร้อมของห้องที่ใช้ในการทดสอบ โดยมีห้องเรียนที่มีความเหมาะสมกับการรับฟังเสียง ซึ่งมีลักษณะเป็นห้องที่เก็บเสียงได้ดี ปราศจากเสียงรบกวนจากภายนอก มีเครื่องเล่น CD สำหรับเปิดเสียงแบบทดสอบที่ผู้วิจัยบันทึกไว้ มีลำโพงที่สามารถให้เสียงที่ได้ยินชัดเจนทั่วกันทั้งห้องและมีที่นั่งสำหรับเขียนคำตอบลงในกระดาษคำตอบได้สะดวก

1.2 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ จำนวน 9 ห้องเรียน รวมนักเรียนทั้งหมดจำนวน 408 คน

ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) มีแผนการเรียนเป็นชั้น (Strata) และมีห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม (Sampling Unit) ผู้วิจัยกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยเปิดตารางสำเร็จรูปของ ศิริชัย กาญจนวาสี และคณะ (2555) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95 % ความคลาดเคลื่อน ± 5 % โดยสุ่มครอบคลุมนักเรียนทุกแผนการเรียน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล ได้แก่ แบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้แนวคิดองค์ประกอบดนตรีไทยของเฉลิมศักดิ์ พิกุลศรี (2542) เป็นแนวทางในการสร้างแบบวัด โดยแบ่งเป็นแบบวัดฉบับย่อยตามคุณลักษณะที่มุ่งวัด จำนวน 11 ฉบับ ประกอบด้วย 1) แบบวัดความสามารถในการจำแนกสีสันเสียง 2) แบบวัดความสามารถในการจำแนกระดับเสียง 3) แบบวัดความสามารถในการจำแนกความสั้น – ยาวของเสียง 4) แบบวัดความสามารถในการจำแนกความเข้มเสียง 5) แบบวัดความสามารถในการจำแนกคุณภาพเสียง 6) แบบวัดความสามารถในการจำจังหวะ 7) แบบวัดความสามารถในการจำลีลาจังหวะ 8) แบบวัดความสามารถในการจำทำนอง 9) แบบวัดความสามารถในการรับรู้ความกลมกลืนระหว่างทำนองหลักและทำนองแปร 10) แบบวัดความสามารถในการรับรู้ความกลมกลืนของแนวทำนอง และ 11) แบบวัดความสามารถในการจำแนกอารมณ์เพลง

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ออกแบบความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบในรูปแบบความสัมพันธ์แบบไขว้ (Cross Design) และกำหนดรูปแบบความสัมพันธ์เป็น P × T Design โดยกำหนดให้ P แทนนักเรียนทุกคน และ T แทนความยาวของแบบวัด (Test Length) ที่มีความยาวแตกต่างกัน 3 ขนาด ได้แก่ 117 ข้อ, 103 ข้อ และ 92 ข้อ โดยผู้วิจัยพิจารณาขนาดความยาวของแบบวัด และการคัดเลือกข้อสอบจากการวิเคราะห์น้ำหนักความสำคัญของเนื้อหาตามองค์ประกอบดนตรีไทย ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา การเป็นตัวแทนที่ดีของคุณลักษณะที่มุ่งวัด การเป็นตัวแทนที่ดีของเครื่องดนตรีที่นำมาใช้บรรเลงเป็นสิ่งเร้าสำหรับนำไปสร้างเป็นข้อสอบ และความเป็นทักษะขั้นพื้นฐานทางดนตรีที่ควรนำไปใช้ในการทดสอบตามคุณลักษณะที่มุ่งวัด ทั้งนี้ ผู้วิจัยแบ่งการเก็บข้อมูลออกเป็น 2 ครั้ง ครั้งละ 2 วัน โดยการเก็บข้อมูลในแต่ละครั้ง วันที่หนึ่ง ใช้เวลาในการทดสอบ 43 นาที และวันที่สองใช้เวลาในการทดสอบ 46 นาที โดยทิ้งช่วงระยะเวลาระหว่างการสอบครั้งแรกและครั้งที่สองเป็นเวลา 2 สัปดาห์ เพื่อป้องกันปัญหาตกค้างจากการสอบครั้งแรก (Carry - Over Effect)

4. วิธีวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้ค่าสถิติวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

4.1 การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ได้แก่ 1) ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา โดยคำนวณอัตราส่วนความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของข้อสอบ (Content Validity Ratio: CVR) และดัชนีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบวัด (Content Validity Index: CVI) 2) ค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกโดยวิธีคำนวณอย่างง่าย 3) ค่าความเชื่อมั่น ประกอบด้วย ความเชื่อมั่นแบบความคงที่ (Measure of Stability) ด้วยวิธีสอบซ้ำ (Test – Retest Method) โดยคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) และความเชื่อมั่นของคะแนนผลรวมที่ได้จากการรวมคะแนนจากแบบวัดฉบับย่อยเข้าด้วยกัน โดยใช้สูตรคำนวณค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (α - Coefficient) 4) ความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง ด้วยวิธีการเปรียบเทียบกลุ่มรู้ชัด (Known – Group Technique)

4.2 สถิติเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิง ได้แก่ 1) คุณภาพด้านความเชื่อมั่นของค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงสำหรับการตัดสินใจเชิงสัมบูรณ์ (ρ^2_{Abs}) 2) สถิติทดสอบสมมติฐานในการทดสอบความแตกต่างของค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิง ด้วยสถิติทดสอบ t - test ของพิทแมน (Pitman) แบบประชากรที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (Pitman, 1939 cited in Feldt, 1980)

4.3 กำหนดเกณฑ์การแปลความหมายโดยการกำหนดคะแนนจุดตัด (Cut – Score) ด้วยวิธีของแองกอฟแบบตอบใช่/ไม่ใช่ (Yes/No Angoff's Method)

ผลการวิจัย

1. ผลการสร้างแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วยแบบวัดฉบับย่อยตามคุณลักษณะทางดนตรีที่มุ่งวัดจำนวน 11 ฉบับ มีคุณภาพดังนี้ ความเที่ยงตรงตามเนื้อหามีค่าอัตราส่วนความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของข้อสอบ (CVR) ตั้งแต่ 0.60 - 1.00 ดัชนีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบวัด (CVI) มีค่าตั้งแต่ 0.96 - 1.00 ความยากง่ายมีค่าตั้งแต่ 0.15 - 1.00 อำนาจจำแนก มีค่าตั้งแต่ 0.00 - 0.69 ความเชื่อมั่นแบบความคงที่มีค่าตั้งแต่ 0.77 - 0.98 ค่าความเชื่อมั่นของคะแนนผลรวมของแบบวัดทั้งฉบับ (α_{T1-T11}) เท่ากับ 0.93 ค่าความเชื่อมั่นของคะแนนผลรวมความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยรายด้าน ($\alpha_{Part1}-\alpha_{Part6}$) มีค่าตั้งแต่ 0.77 - 0.89 และ ค่าความเชื่อมั่นของคะแนนผลรวมความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยรวม 6 ด้าน ($\alpha_{Part1-Part6}$) เท่ากับ 0.77 การตรวจสอบความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง พบว่า คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถทางดนตรีไทยกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยคะแนนของกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถทางดนตรีไทย มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยทุกฉบับ แสดงว่า แบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 1 - 3

2. ผลการตรวจสอบคุณภาพของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีการสรุปอ้างอิงความน่าเชื่อถือของผลการวัด (Generalizability Theory) พบว่า แบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยที่มีความยาวของแบบวัดจำนวน 117 ข้อ, 103 ข้อ และ 92 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิง (G - Coefficient) อยู่ในระดับสูง โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงสำหรับการตัดสินใจเชิงสัมบูรณ์ (Absolute Coefficient) เท่ากับ 0.9952, 0.9945 และ 0.9939 ตามลำดับ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีคุณภาพด้านความเชื่อมั่น (Reliability) สูง รายละเอียดแสดงดังตารางที่ 4 และ 5

ตารางที่ 1 คุณภาพของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย (n = 408)

แบบวัดฉบับย่อย	คุณภาพแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1				
	ความเที่ยงตรงตามเนื้อหา (Content Validity)		ค่าความยากง่าย	ค่าอำนาจจำแนก	ค่าความเชื่อมั่น
	รายข้อ (CVR)	รายฉบับ (CVI)	(Difficulty)	(Discrimination)	(Reliability)
T1	0.60 - 1.00	0.97	0.66 - 1.00	0.00 - 0.18	0.88 ($\rho_{xx'}$)
T2	1.00	1.00	0.18 - 0.86	0.20 - 0.36	0.97 ($\rho_{xx'}$)
T3	1.00	1.00	0.76 - 0.89	0.20 - 0.37	0.96 ($\rho_{xx'}$)
T4	1.00	1.00	0.15 - 0.75	0.20 - 0.56	0.96 ($\rho_{xx'}$)
T5	0.60 - 1.00	0.98	0.40 - 0.78	0.20 - 0.50	0.92 ($\rho_{xx'}$)
T6	1.00	1.00	0.61 - 0.88	0.22 - 0.60	0.98 ($\rho_{xx'}$)
T7	1.00	1.00	0.15 - 0.72	0.20 - 0.63	0.94 ($\rho_{xx'}$)
T8	1.00	1.00	0.21 - 0.96	0.08 - 0.69	0.95 ($\rho_{xx'}$)
T9	1.00	1.00	0.27 - 0.72	0.20 - 0.28	0.77 ($\rho_{xx'}$)
T10	1.00	1.00	0.33 - 0.63	0.21 - 0.39	0.80 ($\rho_{xx'}$)
T11	0.60 - 1.00	0.96	0.40 - 0.82	0.22 - 0.46	0.87 ($\rho_{xx'}$)
Total	0.60 - 1.00	0.96 - 1.00	0.15 - 1.00	0.00 - 0.69	0.93 ($\hat{\alpha}_{T1-T11}$)

หมายเหตุ: T แทนแบบวัดฉบับย่อยแต่ละฉบับ, $\rho_{xx'}$ แทนค่าความเชื่อมั่นแบบความคงที่, $\hat{\alpha}_{T1-T11}$ แทนค่าความเชื่อมั่นของคะแนนผลรวมของแบบวัดทั้งฉบับ

ตารางที่ 2 คุณภาพด้านความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย (n = 408)

แบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย จำแนกตามความสามารถรายด้าน	แบบวัดฉบับย่อย	คุณภาพด้านความเชื่อมั่น	
		ค่าความเชื่อมั่นรายฉบับ	ค่าความเชื่อมั่นของคะแนนผลรวมรายด้าน
1. ด้านเสียง	T2	0.97 ($\rho_{xx'}$)	0.79 ($\hat{\alpha}_{Part1}$)
	T3	0.96 ($\rho_{xx'}$)	
	T4	0.96 ($\rho_{xx'}$)	
	T5	0.92 ($\rho_{xx'}$)	
2. ด้านจังหวะ	T6	0.98 ($\rho_{xx'}$)	0.89 ($\hat{\alpha}_{Part2}$)
	T7	0.94 ($\rho_{xx'}$)	
	T8	0.95 ($\rho_{xx'}$)	
3. ด้านทำนอง	T9	0.77 ($\rho_{xx'}$)	0.77 ($\hat{\alpha}_{Part3}$)
4. ด้านพื้นผิวเสียง	T10	0.80 ($\rho_{xx'}$)	0.80 ($\hat{\alpha}_{Part4}$)
5. ด้านสีสันเสียง	T1	0.88 ($\rho_{xx'}$)	0.88 ($\hat{\alpha}_{Part5}$)
6. ด้านคีตลักษณ์	T11	0.87 ($\rho_{xx'}$)	0.87 ($\hat{\alpha}_{Part6}$)

หมายเหตุ: 1) T แทนแบบวัดฉบับย่อยแต่ละฉบับ, $\rho_{xx'}$ แทนค่าความเชื่อมั่นแบบความคงที่, $\hat{\alpha}_{Part1} - \hat{\alpha}_{Part6}$ แทนค่าความเชื่อมั่นของคะแนนผลรวมความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยรายด้าน

2) ความเชื่อมั่นของคะแนนผลรวมความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย รวม 6 ด้าน ($\hat{\alpha}_{Part1-Part6}$) เท่ากับ 0.77

3. ผลการเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความยาวของแบบวัดที่แตกต่างกัน 3 ขนาด พบว่า แบบวัดที่มีความยาวที่แตกต่างกันทั้ง 3 ขนาด มีค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 รายละเอียดแสดงดังตาราง 6

ตารางที่ 6 เปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยที่มีความยาวของแบบวัดที่แตกต่างกัน

จำนวนข้อของแบบวัด (Test Length)	ค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิง (ρ^2_{Abs})	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างแบบวัด ($r_{x_1x_2}$)	ค่า t
117 ข้อ 103 ข้อ	0.9952 0.9945	0.9962	15.7592**
117 ข้อ 92 ข้อ	0.9952 0.9939	0.9971	22.5057**
103 ข้อ 92 ข้อ	0.9945 0.9939	0.9942	13.7132**

หมายเหตุ: ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

4. เกณฑ์และการแปลความหมายคะแนนของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความยาวของแบบวัด 117 ข้อ โดยการกำหนดคะแนนจุดตัด (Cut – Score) ด้วยวิธีของแองกอฟแบบตอบใช่/ไม่ใช่ (Yes/No Angoff's Method) และแปลความหมายของคะแนนที่ได้จากการวัด โดยแสดงระดับความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยตามองค์ประกอบทางดนตรีไทย 6 ด้าน รายละเอียดแสดงดังตาราง 7

ตารางที่ 7 เกณฑ์สำหรับแปลความหมายคะแนนและระดับความสามารถของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย ที่มีความยาวของแบบวัด 117 ข้อ

ความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย	คุณลักษณะที่มุ่งวัด	แบบวัดฉบับที่	จำนวนข้อ	คะแนนเต็ม	คะแนนจุดตัด และร้อยละของคะแนนจุดตัดจากคะแนนเต็ม		ระดับความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย จำแนกตามช่วงคะแนน		
					เกณฑ์ผ่าน	เกณฑ์สูง	ระดับต่ำ	ระดับปานกลาง	ระดับสูง
ด้านเสียง	การจำแนกระดับเสียง	2	10	10	4 (40%)	7 (70%)	0 - 3	4 - 6	7 - 10
	การจำแนกความสั้นยาวของเสียง	3	10	10	5 (50%)	8 (80%)	0 - 4	5 - 7	8 - 10
	การจำแนกความเข้มเสียง	4	10	10	4 (40%)	7 (70%)	0 - 3	4 - 6	7 - 10
	การจำแนกคุณภาพเสียง	5	16	16	7 (44%)	12 (75%)	0 - 6	7 - 11	12 - 16
	รวม	4	46	46	20 (43.47%)	34 (73.91%)	0 - 19	20 - 33	34 - 46
ด้านจังหวะ	การจำจังหวะ	6	10	10	4 (40%)	8 (80%)	0 - 3	4 - 7	8 - 10
	การจำลีลาจังหวะ	7	10	10	4 (40%)	7 (70%)	0 - 3	4 - 6	7 - 10
	การจำทำนอง	8	10	10	4 (40%)	7 (70%)	0 - 3	4 - 6	7 - 10
	รวม	3	30	30	12 (40%)	22 (73.33%)	0 - 11	12 - 21	22 - 30
ด้านทำนอง	การรับรู้ความกลมกลืนระหว่างทำนองหลักและทำนองแปร	9	10	10	4 (40%)	7 (70%)	0 - 3	4 - 6	7 - 10
ด้านพื้นผิวเสียง	การรับรู้ความกลมกลืนของแนวทำนอง	10	10	10	4 (40%)	6 (60%)	0 - 3	4 - 5	6 - 10
ด้านสีสันเสียง	การจำแนกสีสันเสียง	1	12	12	6 (50%)	9 (75%)	0 - 5	6 - 8	9 - 12
ด้านคีตลักษณ์	การจำแนกอารมณ์เพลง	11	9	9	4 (44%)	7 (78%)	0 - 3	4 - 6	7 - 9

อภิปรายผล

1. คุณภาพของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.1 ความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย มีค่าดัชนีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบวัด (CVI) ตั้งแต่ 0.96 - 1.00 ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริชัย กาญจนวาสี (2556) ที่กล่าวว่า ค่าดัชนีความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบวัด ควรมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.70 ขึ้นไป แสดงว่าแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถวัดได้ตรงตามเนื้อหา และคุณลักษณะตามองค์ประกอบของดนตรีไทยตามแนวคิดที่ผู้วิจัยเลือกใช้ในการพัฒนาแบบวัด

1.2 ความยากง่าย และอำนาจจำแนก จากการวิเคราะห์คุณภาพของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย ซึ่งประกอบด้วยแบบวัดฉบับย่อย 11 ฉบับ รวมข้อสอบทั้งสิ้น 117 ข้อ พบว่า ค่าความยากง่าย มีค่าอยู่ในช่วง 0.15 - 1.00 โดยเป็นข้อสอบที่ยากมาก ($p < 0.20$) จำนวน 6 ข้อ เป็นข้อสอบที่ง่ายมาก ($p > 0.80$) จำนวน 30 ข้อ และเป็นข้อสอบที่มีความยากง่ายพอเหมาะ ($0.20 \leq p \leq 0.80$) จำนวน 81 ข้อ แสดงว่า ข้อสอบส่วนใหญ่เป็นข้อสอบที่มีความยากง่ายเหมาะสม สอดคล้องกับ ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ (2543) ที่กล่าวว่า ข้อสอบที่มีค่าความยากง่ายอยู่ในช่วง 0.20 - 0.80 เป็นข้อสอบที่มีความยากง่ายเหมาะสม เมื่อพิจารณาค่าอำนาจจำแนก พบว่า มีค่าอยู่ในช่วง 0.00 - 0.69 โดยมีค่าอำนาจจำแนกที่จำแนกพอใช้ได้ ($0.20 \leq r \leq 0.29$) จำนวน 57 ข้อ ข้อที่จำแนกได้พอสมควร ($0.30 \leq r \leq 0.39$) จำนวน 19 ข้อ และข้อที่จำแนกได้ดีมาก ($r \geq 0.40$) จำนวน 19 ข้อ แสดงว่า ข้อสอบส่วนใหญ่เป็นข้อสอบที่สามารถจำแนกได้พอใช้ รองลงมาคือสามารถจำแนกได้ดีและดีมาก และที่เหลือคือข้อสอบที่สามารถจำแนกได้บ้างไม่ได้บ้าง ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริชัย กาญจนวาสี (2556) ที่กล่าวว่า ค่าอำนาจจำแนกที่ดีควรมีค่าเป็นบวก และควรมีค่าตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป

1.3 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยแบบความคงที่ มีค่าตั้งแต่ 0.77 - 0.98 ค่าความเชื่อมั่นของคะแนนผลรวมแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย ($\hat{\alpha}_{T1-T11}$) เท่ากับ 0.93 ค่าความเชื่อมั่นของคะแนนผลรวมความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยตามความสามารถรายด้าน ($\hat{\alpha}_{Part1}$ - $\hat{\alpha}_{Part6}$) มีค่าตั้งแต่ 0.77 - 0.89 โดยค่าความเชื่อมั่นของคะแนนผลรวมความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยรวม 6 ด้าน ($\hat{\alpha}_{Part1-Part6}$) เท่ากับ 0.77 ซึ่งสอดคล้องกับ ฟิชเชอร์ และ คอร์โคราน (Fischer J & Corcoran K, 1994 อ้างใน สุชีรา ภัทรายุตวรรตน์, 2556) ที่กล่าวถึงเกณฑ์การพิจารณาค่าความเชื่อมั่นว่า ค่าความเชื่อมั่นที่มีค่าตั้งแต่ 0.71 - 1.00 ถือว่า มีความเชื่อมั่นสูง แสดงว่าแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีคุณภาพด้านความเชื่อมั่นอยู่ในระดับสูง

1.4 ความเที่ยงตรงตามโครงสร้างของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย ด้วยวิธีการเปรียบเทียบกลุ่มรู้ชัด พบว่า กลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถทางดนตรีไทยกับกลุ่มนักเรียนทั่วไปมีคะแนนเฉลี่ยแตกต่างกัน โดยกลุ่มนักเรียนที่มีความสามารถทางดนตรีไทยมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มนักเรียนทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ทุกฉบับ ซึ่งเป็นไปตามหลักการตรวจสอบความเที่ยงตรงตามโครงสร้างดังที่ ศิริชัย กาญจนวาสี (2556) กล่าวว่า หากเครื่องมือสามารถวัดคุณลักษณะที่มุ่งวัดนั้นได้ ผลการวัดจะต้องมีความแตกต่างระหว่างกลุ่ม แสดงว่าแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีความเที่ยงตรงตามโครงสร้าง และสามารถจำแนกนักเรียนที่มีความสามารถทางดนตรีไทยกับนักเรียนทั่วไปได้

2. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนและค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิง พบว่า องค์ประกอบความแปรปรวนของบุคคล (σ_p^2) เป็นแหล่งที่มีความแปรปรวนมากที่สุด ทั้งนี้อาจเป็นผลจากผู้สอบภายในกลุ่ม มีระดับความสามารถทางดนตรีไทยใน 11 คุณลักษณะที่แตกต่างกัน จึงทำให้เกิดความแปรปรวนระหว่างบุคคลสูง สอดคล้องกับ ศิริชัย กาญจนวาสี (2556) ที่กล่าวว่า หากนักเรียนหรือผู้สอบมีความสามารถต่างกันมาก จะทำให้ความแปรปรวนของคะแนนรวมซึ่งเกิดจากความแตกต่างระหว่างบุคคลมีค่าความแปรปรวนสูง ในขณะที่แหล่งความแปรปรวนของปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับความยาวของแบบวัด (σ_{pt}^2) และแหล่งความแปรปรวนของความยาวของแบบวัด (σ_t^2) ซึ่งเป็นแหล่งความแปรปรวนที่มีค่าน้อย ทั้งนี้อาจเกิดจากขั้นตอนการกำหนดขนาดความยาวของแบบวัดจากการวิเคราะห์น้ำหนักความสำคัญของเนื้อหาตามองค์ประกอบดนตรีไทย และการเป็นตัวแทนที่ดีของคุณลักษณะที่มุ่งวัด ทำให้ได้จำนวนข้อสอบขั้นต่ำที่มีความเหมาะสม คือ 117 ข้อ ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยแบ่งการเก็บข้อมูลออกเป็น 2 ครั้ง ครั้งละ 2 วัน โดยการเก็บข้อมูลในแต่ละครั้ง วันที่หนึ่ง ใช้เวลาในการทดสอบ 43 นาที และวันที่สอง ใช้เวลาในการทดสอบ 46 นาที จึงทำให้แหล่งความแปรปรวนจากความยาวของแบบวัด และแหล่งความแปรปรวนของปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับความยาวของแบบวัด เป็นแหล่งที่มีความแปรปรวนน้อย ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริชัย กาญจนวาสี (2556) ที่กล่าวว่า ความยาวของแบบวัดมีผลต่อความแปรปรวนของคะแนนจริง และความแปรปรวนของคะแนนที่สังเกตได้ และในการทดสอบ หากใช้เวลาในการทดสอบที่พอเหมาะ จะทำให้เกิดความแปรปรวนของคะแนนจริง และความแปรปรวนของคะแนนที่สังเกตได้น้อย

ค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยที่มีความยาวแตกต่างกัน 3 ขนาด ได้แก่ 117 ข้อ, 103 ข้อ และ 92 ข้อ มีค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงสำหรับตัดสินใจเชิงสัมบูรณ์ (Absolute Coefficient) เท่ากับ 0.9952, 0.9945 และ 0.9939 โดยมีค่าลดลงตามลำดับ สอดคล้องกับ ศิริชัย กาญจนวาสี (2556) และ สุวิมล ติรกานันท์ (2551) ที่กล่าวถึงปัจจัยที่มีผลต่อค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่น ได้แก่ การสร้างข้อสอบ, ความสัมพันธ์ระหว่างข้อสอบ, ความยาวของแบบวัด และเวลาที่ใช้ในการทำข้อสอบ ดังนั้น ถึงแม้ว่าการลดความยาวของแบบวัดจะส่งผลให้ค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงลดลง แต่หากมีการสร้างข้อสอบที่มีความเป็นปรนัย เนื้อหาของข้อสอบมีความเป็นเอกพันธ์ และกำหนดเวลาที่ใช้ในการทดสอบอย่างเหมาะสม จะทำให้แบบวัดมีค่าสัมประสิทธิ์ความเชื่อมั่นสูง

3. ผลการเปรียบเทียบค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย ที่มีความยาวของแบบวัดที่แตกต่างกัน 3 ขนาด โดยคำนวณจากสูตร t - test ของพิทแมนแบบประชากรที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์การสรุปอ้างอิงของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยที่มีความยาวของแบบวัดต่างกัน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 เป็นไปตามสมมติฐาน สอดคล้องกับ ศิริชัย กาญจนวาสี (2556) และ สุชีรา ภัทรายุตวรรตน์ (2556) ที่กล่าวในทำนองเดียวกันว่า การลดความยาวข้อสอบมีผลต่อการลดลงของค่าความเชื่อมั่น

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรเลือกห้องทดสอบที่สามารถเก็บเสียงได้ดี มีเครื่องเล่น CD สำหรับเปิดเสียงแบบวัดที่ผู้วิจัยบันทึกไว้ มีลำโพงที่สามารถให้เสียงที่ได้ยินได้ชัดเจนทั่วกันทั้งห้อง และมีที่สำหรับนั่งเขียนคำตอบ

2. ผู้ใช้อาจเลือกใช้แบบวัดฉบับใดฉบับหนึ่งเพียงฉบับเดียว หรือเลือกใช้ตามจำนวนคุณลักษณะที่ผู้ใช้สนใจศึกษาถึงความสามารถของผู้สอบกลุ่มนั้น ๆ แต่ควรระมัดระวังในด้านการแปลผลการวัด เนื่องจากแบบวัดบางฉบับต้องนำคะแนนจากแบบวัดฉบับอื่นมารวมกันในการระบุตำแหน่งของระดับความสามารถ และแปลความหมายของคะแนน

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาถึงความคลาดเคลื่อนของแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยในรูปแบบของจำนวนตัวเลือกของข้อสอบ รูปแบบของข้อสอบ เพื่อให้ผลการวัดที่มีความน่าเชื่อถืออยู่ในระดับสูงยิ่งขึ้น

2. ควรมีการนำแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทยไปพัฒนาเป็นแบบวัดฉบับสั้น

3. ควรมีการศึกษาคะแนนจุดตัด (Cut - Score) ที่มีความเหมาะสมกับแบบวัดความสามารถพื้นฐานทางดนตรีไทย สำหรับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีที่หลากหลายยิ่งขึ้น

4. ควรมีการพัฒนาวิธีการทดสอบ ในลักษณะของระบบการทดสอบออนไลน์

บรรณานุกรม

เฉลิมศักดิ์ พิกุลศรี. (2542). **สังคีตนิยมว่าด้วยดนตรีไทย.** กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

บุษกร สำโรงทอง. (2548). **การสร้างเครื่องมือวัดแววความสามารถพิเศษทางดนตรีสำหรับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6.** กรุงเทพฯ: คณะศิลปกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประยุทธ ไทยธานี. (2546). **การสร้างและพัฒนาแบบสอบความถนัดทางดนตรีไทย.** วิทยานิพนธ์ครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. (2543). **เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้.** พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ศิริชัย กาญจนวาสี. (2555). **ทฤษฎีการทดสอบแนวใหม่.** พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริชัย กาญจนวาสี. (2556). **ทฤษฎีการทดสอบแบบดั้งเดิม.** พิมพ์ครั้งที่ 7 (ฉบับปรับปรุงเพิ่มเติม). กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริชัย กาญจนวาสี, ทวีรัตน์ ปิตยานนท์ และ ดิเรก ศรีสุโข. (2555). **การเลือกใช้สถิติที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย.** พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุชีรา ภัทรายุตวรรตน์. (2556). **คู่มือการวัดทางจิตวิทยา.** พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: เมดิคัล มีเดีย.

สุวิมล ติรกานันท์. (2551). **การสร้างเครื่องมือวัดตัวแปรในการวิจัยทางสังคมศาสตร์: แนวทางสู่การปฏิบัติ.** กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

Boyle, J. David & Radocy, Rudolf E. (1987). **Measurement and Evaluation of Musical Experiences.** New York: Schirmer Books.

Feldt, Leonard S. (1980). A Test of Hypothesis that's Cronbach's alpha Reliability Coefficient the Sam for Two Test Administered to the Same Sample. **Psychometrika.** 45(1), 101-102.

Lehman, Paul R. (1968). **Tests and Measurements in Music.** Englewood Cliffs, N.J.: Prentice Hall.

Wigdor, Alexandra K & Garner, Wendell R. (1982). **Ability Testing: Uses, Consequences, and Controversies.** Washington, D.C.: National Academy Press.

ผลการประเมินคุณภาพวารสารที่อยู่ในฐานข้อมูล TCI

โปรดระบุหมายเลข ISSN หรือชื่อของวารสารที่ต้องการทราบผลประเมิน : ค้นหา

ลำดับ	ชื่อวารสาร	ISSN	เจ้าของ	จัดอยู่ในวารสารกลุ่มที่	สาขา
1	วารสารบัณฑิตศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์	1905-9647	บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏวไลยอลงกรณ์	1	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

Back to top

69 0.8

วิจัยและพัฒนาระบบสุขภาพ

RESEARCH AND DEVELOPMENT HEALTH SYSTEM JOURNAL

ปีที่ 10 ฉบับที่ 3 กันยายน – ธันวาคม 2560 VOL.10 NO.3 September - December 2017

สารบัญ

รายงานการวิจัย **หน้า**

บทบรรณาธิการ

วารสารวิจัยและพัฒนาระบบสุขภาพ เป็นวารสารที่ใช้ในการเผยแพร่ผลงานวิชาการเกี่ยวกับงานสาธารณสุขและสาขาที่เกี่ยวข้อง จัดทำขึ้นโดยสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดกาฬสินธุ์โดยมีกำหนดในการจัดพิมพ์ ปีละ 3 ครั้ง ซึ่งแบ่งเป็น ช่วงคือ มกราคม - เมษายน , พฤษภาคม – สิงหาคม, กันยายน – ธันวาคม ของทุกปี เพื่อตอบสนองวิสัยทัศน์การพัฒนาสุขภาพจังหวัดกาฬสินธุ์ ระยะ 5 ปี (ปี 2556 – 2560) คือ ชาวกาฬสินธุ์สุขภาพดีแบบพอเพียงในปี พ.ศ.2560 และได้ประกาศวาระสุขภาพ ของจังหวัดกาฬสินธุ์ คือจะต้องลดการป่วยและตายด้วยโรคที่เป็นปัญหาของจังหวัดได้และสังคมกาฬสินธุ์มีวัฒนธรรม วิถีชีวิตสุขภาพที่มีความพอเพียงเป็นองค์รวม ซึ่งการถ่ายทอดยุทธศาสตร์สู่ระดับหน่วยงาน สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดกาฬสินธุ์ ได้จัดยุทธศาสตร์ รองรับโดยกำหนดวิสัยทัศน์ของหน่วยงานคือ "เป็นองค์กรแห่งการเรียนรู้และภูมิปัญญาด้านสุขภาพที่เป็นเลิศในการสร้างระบบสุขภาพชุมชนให้เข้มแข็งและพอเพียง"โดยใช้องค์ความรู้เป็นฐานของการพัฒนาและขับเคลื่อนยุทธศาสตร์ เพื่อให้การดำเนินงานบรรลุผลตามเป้าหมายที่กำหนด จึงจำเป็นต้องเผยแพร่องค์ความรู้ทั้งที่เป็นรายงานการวิจัย บทความและนวัตกรรมที่เกิดจากการศึกษาหรือการปฏิบัติงานทางด้านสุขภาพทั้งจากจังหวัดกาฬสินธุ์เอง และจากพื้นที่อื่นในประเทศ เพื่อเกิดองค์ความรู้ นำไปสู่การถอดบทเรียนจนไปสู่การประยุกต์ใช้ที่เหมาะสมกับงานสาธารณสุข และในโอกาสนี้ทางคณะผู้จัดทำจึงขอเชิญท่านที่มีผลงานทางวิชาการได้ร่วมส่งผลงานเพื่อถ่ายทอดองค์ความรู้และนวัตกรรมสุขภาพเพื่อส่งเสริมให้เป็นฐานความรู้ต่อผู้อ่านในฉบับต่อๆ ไป

สำหรับวารสารวิจัยและพัฒนาระบบสุขภาพ ฉบับนี้ เป็นฉบับที่ 30 (ปีที่ 10 ฉบับที่ 3) ซึ่งในฉบับนี้ได้รวบรวมงานวิจัยเกี่ยวกับสุขภาพตั้งแต่เดือน ปีที่ 10 ฉบับที่ 3 กันยายน – ธันวาคม 2560 โดยมีผลงานวิชาการที่หลากหลายกันไป ซึ่งได้แก่ ตัวแบบทำนายอุบัติการณ์การเกิดโรคมือ เท้า ปาก จากข้อมูลผู้ป่วยรายเดือน และปัจจัยด้านสภาพภูมิอากาศ ,การพัฒนารูปแบบส่งเสริมการเข้าถึงบริการการแพทย์ฉุกเฉินในชุมชน จังหวัดมุกดาหาร,การพัฒนาแนวทางการจัดการและดูแลผู้ป่วยโรคไตวายเรื้อรัง โรงพยาบาลดอนตาล จังหวัดมุกดาหาร,ผลการพัฒนาศักยภาพการบริหารจัดการกองทุนหลักประกันสุขภาพพื้นที่ โดยใช้กระบวนการกลุ่ม ในกระบวนการวงจรคุณภาพ PDCA อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี,ปริมาณและชนิดของเชื้อราในอากาศห้องทันตกรรม กรณีศึกษาโรงพยาบาลชุมชน,ปัญหาและอุปสรรคต่อผลผลิตทางการพยาบาล โรงพยาบาลดอนจาน,การพัฒนาตัวบ่งชี้การรู้เท่าทันสุขภาพจิต สำหรับเด็กวัยเรียน,ตัวแบบทำนายอุบัติการณ์การเกิดโรคมือ เท้า ปาก จากข้อมูลผู้ป่วยรายเดือน และปัจจัยด้านสภาพภูมิอากาศ,การพัฒนารูปแบบส่งเสริมการเข้าถึงบริการการแพทย์ฉุกเฉินในชุมชน จังหวัดมุกดาหาร,การพัฒนาแนวทางการจัดการและดูแลผู้ป่วยโรคไตวายเรื้อรัง โรงพยาบาลดอนตาล จังหวัดมุกดาหาร,ผลการพัฒนาศักยภาพการบริหารจัดการกองทุนหลักประกันสุขภาพพื้นที่ โดยใช้กระบวนการกลุ่ม ในกระบวนการวงจรคุณภาพ PDCA อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี,ปริมาณและชนิดของเชื้อราในอากาศห้องทันตกรรม กรณีศึกษาโรงพยาบาลชุมชน,ปัญหาและอุปสรรคต่อผลผลิตทางการพยาบาล โรงพยาบาลดอนจาน,การพัฒนาตัวบ่งชี้การรู้เท่าทันสุขภาพจิต สำหรับเด็กวัยเรียน,การพัฒนาแนวทางการดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายแบบประคับประคองต่อเนื่องในชุมชน โรงพยาบาลนาคู จังหวัดกาฬสินธุ์,ถอดบทเรียนระบบการดูแลผู้สูงอายุ อำเภอสว่างอารมณ์ จังหวัดอุทัยธานี,ผลของโปรแกรมการส่งเสริมสุขภาพที่มีต่อพฤติกรรมการลดน้ำหนักของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาที่มีภาวะน้ำหนักตัวเกินมาตรฐานเกณฑ์ปกติสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง,ภาพลักษณ์พยาบาลวิชาชีพตามการรับรู้ของผู้ใช้บริการแผนกผู้ป่วยใน โรงพยาบาลปากพลี จังหวัดนครนายก,ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับอัตราความสำเร็จในการรักษาวัณโรคปอดหายที่ขึ้นทะเบียนรักษารายใหม่ในโรงพยาบาลหนองกุงศรี จังหวัดกาฬสินธุ์,การพยาบาลผู้ป่วยภาวะฉุกเฉินและวิกฤติกระดูกสันหลังหักระดับอก/เอว โรงพยาบาลกาฬสินธุ์ :กรณีศึกษา,ประสิทธิผลของโปรแกรมการพัฒนาความฉลาดทางสุขภาพจิตในการ ดูแลบุคคลที่มีภาวะซึมเศร้าของอาสาสมัครประจำหมู่บ้านในตำบลบ้านมาง อำเภอเชียงม่วน จังหวัดพะเยา,ผลของโปรแกรมการส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของผู้ดูแลผู้ป่วยโรคหลอดเลือดสมอง,ผลของโปรแกรมการส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของผู้ดูแลผู้ป่วยโรคหลอดเลือดสมอง,ผลของโปรแกรมการส่งเสริมการรับรู้ความสามารถของตนเอง ของผู้ดูแลผู้ป่วยโรคหลอดเลือดสมอง,ผลของโปรแกรมการตรวจเต้านมด้วยตนเองโดยประยุกต์ใช้ทฤษฎีความสามารถของตนเองเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะของสตรีอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน จังหวัดนครราชสีมา,แนวทางการใช้ฐานข้อมูลสมรรถนะคนพิการในการฟื้นฟูสมรรถภาพคนพิการโดยใช้ชุมชนเป็นฐาน,กระบวนการพัฒนาคลินิกโรคหืด โรงพยาบาลดอนตาล จังหวัดมุกดาหาร,ผลการพัฒนาแนวทางการดูแลผู้สูงอายุคลินิกผู้สูงอายุโรงพยาบาลหนองคาย,การพัฒนาแนวปฏิบัติทางการพยาบาลในการวางแผนจำหน่ายหญิงเจ็บครรภ์คลอดก่อนกำหนดของงานห้องคลอด โรงพยาบาลสมเด็จ จังหวัดกาฬสินธุ์,คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุที่มีความพิการในชุมชนเมือง,การพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุสมองเสื่อมตามหลักเบญจสุข

สุดท้ายนี้ทางคณะผู้จัดทำหวังเป็นอย่างยิ่งว่าเนื้อหาวารสารวิจัยและพัฒนาระบบสุขภาพ ปีที่ 10 ฉบับที่ 3 นี้ จะสามารถเป็นประโยชน์ในการพัฒนาองค์ความรู้กับผู้อ่านและเป็นแนวทางในการพัฒนางานสาธารณสุขต่อไป

บรรณาธิการ

เกณฑ์ปกติสมรรถภาพทางกายเพื่อสุขภาพของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

THE HEALTH – RELATED PHYSICAL FITNESS NORMS OF RAMKHAMHAENG UNIVERSITY STUDENT

จันทร์จารี เกตุมาโร[1] รัตนา เฮงสวัสดิ์[2] ชนะวงศ์ หงษ์สุวรรณ[3] เกษม ชูรัตน์[4]

บทคัดย่อ

ความมุ่งหมายของการวิจัยครั้งนี้ เพื่อศึกษาระดับสมรรถภาพทางกายและสร้างระดับสมรรถภาพทางกายของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2559 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชาย จำนวน 344 คน หญิง จำนวน 360 โดยการสุ่มแบบแบ่งชั้น เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล คือ แบบทดสอบมาตรฐานระหว่างประเทศ (International Committee for the Standardization of Physical Fitness Test : ICSPFT) ทำการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าเฉลี่ย ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและคะแนนที ผลการวิจัยพบว่า (1) สมรรถภาพทางกายของนักศึกษาชายในการทดสอบวิ่งเร็ว 50 เมตร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.08 วินาที มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.70 วินาที, ยืนกระโดดไกล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.98 เซนติเมตร มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.20 เซนติเมตร, ลุก-นั่ง 30 วินาที มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 24.63 ครั้ง มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.52 ครั้ง, แรงบีบมือที่ถนัด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 42.80 กิโลกรัม มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.76 กิโลกรัม, ดึงข้อราวเดี่ยว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.42 ครั้ง มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.85 ครั้ง, วิ่งเก็บของ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 12.05 วินาที มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.54 วินาที, นั่งงอตัวไปข้างหน้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.63 เซนติเมตร,มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.78 เซนติเมตร และวิ่งทางไกล 1,000 เมตร, มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 6.37 นาที มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.69 นาที ตามลำดับ (2) สมรรถภาพทางกายของนักศึกษาหญิงในการทดสอบวิ่งเร็ว 50 เมตร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ9.06 วินาที มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.40 วินาที, ยืนกระโดดไกล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.44 เซนติเมตร มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.19 เซนติเมตร,ลุก-นั่ง 30 วินาที มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.23 ครั้ง มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.39 ครั้ง,แรงบีบมือที่ถนัด มีค่าเฉลี่ยเท่า กับ 28.20 กิโลกรัม มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.07 กิโลกรัม, งอแขนห้อยตัว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 41.24 วินาที มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.53 วินาที, วิ่งเก็บของ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.29 วินาที มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.69 วินาที,นั่งงอตัวไปข้างหน้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.40 เซนติเมตร มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.87 เซนติเมตร และวิ่งทางไกล 800 เมตร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.07 นาที มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.75 นาที ตามลำดับ (3) สมรรถภาพทางกายของนักศึกษาชาย ระดับสูงมากตรงกับคะแนนที ที่ 75 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนที ที่ 63 - 74 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนที ที 38 - 62 ระดับต่ำตรงกับคะแนนที ที่ 26 - 37 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนที ที่ 25 ลงมา (4) สมรรถภาพทางกายของนักศึกษาหญิง ระดับสูงมากตรงกับคะแนนที ที่ 73 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนที ที่ 62 - 72 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนที ที่ 39 - 61 ระดับต่ำตรงกับคะแนนทีที่ 28 - 38 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนทีที่ 27 ลงมา

คำสำคัญ : สมรรถภาพทางกาย , เกณฑ์ปกติ , นักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง

ABSTRACT

The purposes of this study were to investigate and to construct physical fitness of the Ramkhamhaeng University Undergraduate students in academic year 2016. The samples were 344 male students and 360 female students from stratified random sampling. The instrument was International Committee for Standardization of Physical Fitness Test (ICSPFT). Data were analyzed by means, standard deviations and T-score. It was found that : (1) Physical fitness of male students in the item of 50 meters sprint is 9.08 seconds, S.D. = 0.70 ; standing board jump = 1.98 centimeters, S.D. = 0.20 ; 30 seconds sit-up = 24.63 time, S.D.= 5.52 ; grip strength = 42.80 kilogram, S.D.= 6.76 ; pull-up = 4.42, times S.D. = 1.85 ; shuttle run = 12.05 seconds, S.D.= 0.54 ; trunk forward flexion = 7.63 centimeters, S.D. = 5.78 ; 1,000 meters distance run = 6.37 minutes, S.D. = 0.69. (2) Physical fitness of female students of in the item of 50 meters sprint is =9.06 seconds, S.D.= 1.40 ; standing board jump = 1.44 centimeters, S.D. = 0.19 ; 30 seconds sit-up = 17.23, S.D.= 4.39 ; grip strength =

[1] รองศาสตราจารย์ ดร. อาจารย์ประจำภาควิชาพลานามัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

[2] รองศาสตราจารย์ อาจารย์ประจำภาควิชาพลานามัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

[3] อาจารย์ ดร. อาจารย์ประจำภาควิชาพลานามัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

[4] อาจารย์ ดร. อาจารย์ประจำภาควิชาพลานามัย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

28.20 kilogram, S.D.= 5.07 ; flexed-arm hang = 41.24 seconds, S.D. = 11.53 ; shuttle run = 13.29 seconds, S.D.= 0.69 ; trunk forward flexion = 7.40 centimeters, S.D. = 5.87 ; 800 meters distance run minute, = 7.07, S.D. = 0.75. (3) Physical fitness level of male students at very high level is over T- score 75, high level is 63 - 74, moderate level is 38 - 62, low level is 26 - 37, and lowest level is 25. (4) Physical fitness level of female students at very high level is over T- score73, high level is 62 - 72, moderate level is 39 - 61, low level is 28 - 38, and lowest level is 27.

คำสำคัญ : PHTSICAL FITNESS , NORMS , RAMKHAMHAENG UNIVERSITY STUDENT

บทนำ

มนุษย์เป็นทรัพยากรที่มีคุณค่าสูงสุดทางสังคมทุกชุมชน จึงได้พยายามทุกวิถีทางเพื่อพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่เป็นสมาชิกของตนให้เป็นทรัพยากรที่มีคุณภาพ ซึ่งมีผลต่อความสงบสุขและความมั่นคงของชุมชน พลศึกษาจึงเป็นกิจกรรมที่สำคัญอย่างหนึ่งในการที่จะช่วยส่งเสริมให้มนุษย์ได้มีการพัฒนาทั้งด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา สามารถดำรงชีวิตได้อย่างมีประสิทธิภาพ การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ เป็นปัจจัยที่สำคัญของการพัฒนาทั้งปวงการที่คนจะมีคุณภาพชีวิตที่ดีนั้นจะต้องมีสุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์มีสัดส่วนรูปร่างดีได้มาตรฐาน องค์ประกอบจึงมีอิทธิพลต่อการสร้างเสริมคุณภาพชีวิตและสุขภาพของคน การออกกำลังกายจึงเป็นส่วนหนึ่งที่มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง ทุกคนควรจะได้ตระหนักและให้ความสำคัญเพราะการออกกำลังกายที่มีการจัดอย่างเป็นระบบและเหมาะสม ทำให้เกิดการปรับปรุงการทำงานของอวัยวะในระบบต่าง ๆ ของร่างกายให้มีประสิทธิภาพสูงสุด อันจะนำไปสู่การมีสุขภาพและสมรรถภาพทางกายดีขึ้น

ตามแผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ.2545 - 2549) มีเป้าหมายในการดำเนินงานเพื่อให้ประชาชนร้อยละ 60 ได้มีการออกกำลังกายหรือเล่นกีฬาเพื่อสุขภาพ สมรรถภาพทางกายและมิตรภาพระหว่างครอบครัวชุมชนอย่างเหมาะสมโดยทั่วถึง[1] สถาบันการศึกษา จึงเป็นองค์กรที่มีความสำคัญในการพัฒนาคนและพัฒนาเยาวชนให้เป็นทรัพยากรสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งของประเทศ โดยการพัฒนาให้เยาวชนมีคุณภาพคือให้มีสมรรถภาพทางกาย สมรรถภาพทางจิตใจ สมรรถภาพทางอารมณ์และสมรรถภาพทางสังคม เพื่อที่นำไปสู่การพัฒนาประเทศชาติให้ได้ผลดีต่อไป

มหาวิทยาลัยรามคำแหง เป็นสถาบันการศึกษาระดับอุดมศึกษาแห่งหนึ่งที่สร้างบุคลากรเพื่อประกอบวิชาชีพหลายๆอย่าง โดยหวังว่านักศึกษาที่จบการศึกษาออกไปนั้น ควรเป็นผู้มีคุณสมบัติพร้อมในด้านต่าง ๆ อันประกอบด้วยองค์ความรู้ คุณธรรมและจริยธรรม เพื่อจะได้เป็นผู้ประกอบอาชีพที่ดีในเรื่องของความสำนึกและความรับผิดชอบ อันเป็นคุณลักษณะที่กำหนดไว้ในปรัชญาและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรการศึกษา การปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ด้านพลศึกษาของนักศึกษาจะก่อให้เกิดความเจริญงอกงามทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ กิจกรรมพลศึกษามีมากมายหลายประเภท ซึ่งบรรจุไว้ในหลักสูตรพลศึกษาในระดับการศึกษาต่าง ๆ แต่ละประเภทต่างก็มีความสำคัญและมีคุณค่าแก่นักเรียน นักศึกษาหรือผู้เข้าร่วมแตกต่างกันออกไป

วาสนา คุณาอภิสิทธิ์ (2540, หน้า 256 - 257)[2] ได้สรุปประเภทของกิจกรรมพลศึกษาควรมีอย่างน้อย 7 ประเภท คือ ทักษะพื้นฐาน เกมและกิจกรรมเข้าจังหวะ กิจกรรมทดสอบตนเอง การเล่นผาดโผนและยืดหยุ่น กิจกรรมเพื่อการเสริมสร้างป้องกันและแก้ไขร่างกาย และกีฬาทางน้ำ

มหาวิทยาลัยรามคำแหง ได้ก่อตั้งมาเป็นระยะเวลา 42 ปี ในตลอดระยะเวลาที่ผ่านมามหาวิทยาลัยรามคำแหงประสบผลสำเร็จในการดำเนินงานด้วยดีตลอดมาในทุกๆด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการเรียนการสอน การวิจัย การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมและด้านการให้บริการแก่สังคม ส่งเสริมให้นักศึกษาและบุคลากร มีสุขภาพร่างกายที่แข็งแรงสมบูรณ์ รักการออกกำลังกาย มีการพัฒนาทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์หลังเลิกเรียนตามภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษา แต่สภาวะสังคมในปัจจุบันที่มีการแข่งขันกันมากขึ้น เทคโนโลยีและการสื่อสารเข้ามามีบทบาทสำคัญในชีวิต มีสิ่งอำนวยความสะดวกเพิ่มมากขึ้น ทำให้วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของนักศึกษาก็

เปลี่ยนแปลงตามไปด้วย มองข้ามกิจกรรมที่ช่วยส่งเสริมสมรรถภาพทางกายหรือการออกกำลังกายส่งผลให้ระดับสมรรถภาพทางกายของนักศึกษาต่ำ ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นอาจารย์สอนวิชา HPR 1001 (กีฬาเพื่อสุขภาพ) กิจกรรมพลศึกษาเพื่อคุณภาพชีวิตในมหาวิทยาลัยรามคำแหง ทำหน้าที่ช่วยส่งเสริมสุขนิสัยและทักษะนิสัยในการออกกำลังกายที่ดี พบว่า แนวทางการพัฒนาคุณภาพของการเรียนการสอนวิชาพลศึกษาให้มีประสิทธิภาพที่ดีนั้น จำเป็นต้องรับทราบถึงสมรรถภาพทางร่างกายของนักศึกษาการรักษาสุขภาพให้แข็งแรงสมบูรณ์ที่เป็นความจริงที่เกิดขึ้น และระดับปัญหาที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอนวิชากีฬาเพื่อสุขภาพ และเพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขต่อไป โดยเฉพาะการสร้างสมรรถภาพขั้นมูลฐานผู้วิจัยเห็นว่าแบบทดสอบสมรรถภาพทางกายมาตรฐานระหว่างประเทศ (International Committee for the Standardization of Physical Fitness Test ; ICSFT) ประกอบด้วยแบบทดสอบ 8 รายการ สามารถทดสอบความสมบูรณ์ได้ครบทั้งองค์ประกอบและยังเป็นแรงจูงใจ ให้ผู้รับการทดสอบเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางสุขภาพของตนเองให้มีนิสัยรักการออกกำลังกายและเพื่อเสริมสร้างสมรรถภาพทางกายของตนเองให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

จากเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาสมรรถภาพทางกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยรามคำแหง พร้อมทั้งสร้างระดับสมรรถภาพทางกายของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มหาวิทยาลัยรามคำแหง โดยการนำผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยมาเป็นข้อมูลพื้นฐานในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและข้อมูลแก่ครูพลศึกษา และนำมาพัฒนาปรับปรุงสมรรถภาพทางร่างกายให้มีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาดังต่อไปนี้

1) เพื่อศึกษาระดับสมรรถภาพทางกายของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มหาวิทยาลัยรามคำแหง

2) เพื่อสร้างระดับสมรรถภาพทางกายของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงระดับปริญญาตรี ของมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่ลงทะเบียนเรียนวิชา HPR 1001 (กีฬาเพื่อสุขภาพ) ปีการศึกษา 2559 เป็นนักศึกษาชาย จำนวน 2,807 คน และนักศึกษาหญิง จำนวน 4,265 คน รวมทั้งสิ้น 7,072 คน ซึ่งได้มาจากการสำรวจ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงในระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยรามคำแหง ที่เรียนวิชา HPR 1001 (กีฬาเพื่อสุขภาพ) ปีการศึกษา 2558 จำนวน 704 คน เป็นนักศึกษาชาย 344 คน และนักศึกษาหญิง 360 คน ซึ่งกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยเปิดตารางสำเร็จรูปของเครจซี่และมอร์แกน ซึ่งได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้น(Stratified Random Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายของคณะกรรมการนานาชาติ (International Committee for the Standardization of Physical Fitness Test: ICSPFT) เป็นแบบทดสอบที่ใช้ทำการทดสอบบุคคลชายหญิง อายุตั้งแต่ 6 - 32 ปี (การกีฬาแห่งประเทศไทย. 2545: 17) ประกอบด้วยรายการทดสอบ 8 รายการทดสอบดังนี้ วิ่งเร็ว 50 เมตร (50 Meter Sprint) ยืนกระโดดไกล (Standing Broad Jump) ลุก-นั่ง 30 วินาที (30 Second Sit-Up) แรงบีบมือที่ถนัด (Grip Strength) ดึงข้อราวเดี่ยว (Pull-up) สำหรับชาย งอแขนห้อยตัว (Flexed-Arm Hang) สำหรับหญิง วิ่งเก็บของ (Shuttle Run) นั่งงอตัวข้างหน้า (Trunk Forward Flexion) วิ่งทางไกล (Distance Run) 800 เมตร สำหรับหญิง 1,000 เมตร สำหรับชาย

2. อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่ใช้ประกอบด้วย เครื่องวัดความอ่อนตัว (Flexibilimeter) เทปวัดระยะหน่วยเป็นเซนติเมตร/เมตร นกหวีด นาฬิกาจับเวลา เครื่องวัดแรงบีบมือ (Grip dynamometer) แผ่นยางสำหรับยืนกระโดดไกล เบาะรอง ท่อนไม้ 2 ท่อน (ขนาด 5x5x10 ซม.) ราวเดี่ยวเลื่อนระดับได้

ผลการวิจัย

ตาราง 1 ค่าเฉลี่ยและค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานการทดสอบสมรรถภาพทางกายของนักศึกษาชาย มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2559

รายการ	นักศึกษาชาย		นักศึกษาหญิง	
	$\bar{X}$	*S.D.*	$\bar{X}$	*S.D.*
1. วิ่งเร็ว 50 เมตร (วินาที)	9.08	0.70	9.06	1.40
2. ยืนกระโดดไกล (เซนติเมตร)	1.98	0.20	1.44	0.19
3. ลุก-นั่ง 30 วินาที (ครั้ง)	24.63	5.52	17.23	4.39
4. แรงบีบมือที่ถนัด (กิโลกรัม)	42.80	6.76	28.20	5.07
5. ดึงข้อราวเดี่ยว (ครั้ง)	4.42	1.85	41.24	11.53
6. วิ่งเก็บของ (วินาที)	12.04	0.54	13.29	0.69
7. นั่งงอตัวข้างหน้า (เซนติเมตร)	7.63	5.78	7.40	5.87
8. วิ่งทางไกล 1,000 เมตร (นาที)	6.37	0.69	7.07	0.75

ตาราง 1 แสดงสมรรถภาพทางกายของนักศึกษาชายในการทดสอบวิ่งเร็ว 9.08 เมตร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 50วินาที มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ วินาที 0.70, ยืนกระโดดไกล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ เซนติเมตร มีค่าส่วนเบี่ยงเบน 1.98 เซนติเมตร 0.20 มาตรฐานเท่ากับ, ลุกวินาที มีค่าเฉลี่ย 30 นั่ง-ครั้ง 5.52 ครั้ง มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 24.63 เท่ากับ , แรงบีบมือที่ถนัด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ กิโลกรัม มีค่าส่วน 42.80 กิโลกรัม 6.76 เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ, ดึงข้อราวเดี่ยว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ ครั้ง มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.42 ครั้ง 1.85, วิ่งเก็บของ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ วินาที มีค่าส่วน 12.05 เบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ วินาที 0.54, นั่งงอตัวไปข้างหน้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ เซนติเมตร 7.63,มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1 เซนติเมตร และวิ่งทางไกล 5.78,เมตร 000, มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ นาที 0.69 นาที มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 6.37 ตามลำดับ

จากตาราง 2 แสดงว่าสมรรถภาพทางกายของนักศึกษาหญิงในการทดสอบวิ่งเร็ว 50 เมตร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.06วินาที มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.40 วินาที, ยืนกระโดดไกล มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.44 เซนติเมตร มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.19 เซนติเมตร,ลุก นั่ง-30 วินาที มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.23 ครั้ง มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 4.39 ครั้ง,แรงบีบมือที่ถนัด มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 28.20 กิโลกรัม มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.07 กิโลกรัม, งอแขนห้อยตัว มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 41.24 วินาที มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 11.53 วินาที, วิ่งเก็บของ มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 13.29 วินาที มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.69 วินาที,นั่งงอตัวไปข้างหน้า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.40 เซนติเมตร มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 5.87 เซนติเมตร และวิ่งทางไกล 800 เมตร มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.07 นาที มีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.75 นาทีตามลำดับ

ตาราง 2 ระดับสมรรถภาพในการทดสอบ วิ่งเร็ว 50 เมตร ของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2559

ระดับสมรรถภาพทางกาย	นักศึกษาชาย N = 344		นักศึกษาหญิง N = 360	
	คะแนนดิบ	คะแนนที	คะแนนดิบ	คะแนนที
สูงมาก	ต่ำกว่า 7.59	สูงกว่า 75	ต่ำกว่า 7.00	สูงกว่า 69
สูง	6.20-7.60	74-63	7.65-7.01	68-60
ปานกลาง	-8.21 10.01	62-38	-7.66 10.30	59-41
ต่ำ	-10.02 10.80	37-26	-10.31 11.72	40-32
ต่ำมาก	สูงกว่า 10.81	ต่ำกว่า 25	สูงกว่า 11.73	ต่ำกว่า 31

จากตาราง 2 แสดงว่า

1. สมรรถภาพในการทดสอบวิ่งเร็ว 50 เมตร ของนักศึกษาชาย ระดับสูงมากตรงกับคะแนนดิบที่ 7.59 วินาที ลงมา หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 75 ขึ้นไป ระดับสูง

ตรงกับคะแนนดิบที่ 7.60 - 8.20วินาที หรือตรงกับคะแนนทีที่ 63 - 74 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนดิบที่ 8.21-10.01 วินาที หรือตรงกับคะแนน ทีที 38 - 62 ระดับต่ำตรงกับคะแนนดิบที่ 10.02 - 10.80 วินาที หรือตรงกับคะแนนทีที่ 26 - 37 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนดิบที่ 10.81 วินาที ขึ้นไป หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 25 ลงมา

2. สมรรถภาพในการทดสอบวิ่งเร็วของนักศึกษาหญิง ระดับสูงมากตรงกับคะแนนดิบที่ 7.00วินาที ลงมา หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 69 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนดิบที่ 7.01 - 7.65 วินาที หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 60 - 68 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนดิบที่ 7.66 - 10.30 วินาที หรือตรงกับคะแนน ทีที 41-59 ระดับต่ำตรงกับคะแนนดิบที่ 10.31-11.72 วินาที หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 32 - 40 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนดิบที่ 11.73 วินาที ขึ้นไป หรือตรงกับคะแนนทีที่ 31 ลงมา

ตาราง 3 ระดับสมรรถภาพในการทดสอบยืนกระโดดไกลของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2559

ระดับสมรรถภาพทางกาย	นักศึกษาชาย N = 344		นักศึกษาหญิง N = 360	
	คะแนนดิบ	คะแนนที	คะแนนดิบ	คะแนนที
สูงมาก	สูงกว่า 255	สูงกว่า 80	สูงกว่า 184	สูงกว่า 73
สูง	254-228	79-65	183-167	72-62
ปานกลาง	227-170	64-36	166-123	61-39
ต่ำ	169-140	35-21	122-110	38-28
ต่ำมาก	ต่ำกว่า 139	ต่ำกว่า 20	ต่ำกว่า 109	ต่ำกว่า 27

จากตาราง 3 แสดงว่า

1. สมรรถภาพในการทดสอบยืนกระโดดไกลนักศึกษาชาย ระดับสูงมากตรงกับคะแนนดิบที่ 255 เซนติเมตร ขึ้นไป หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 80 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนดิบที่ 228 - 254เซนติเมตร หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 65 - 79 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนดิบที่ 170 - 227 เซนติเมตร หรือตรงกับคะแนน ทีที 36- 64 ระดับต่ำตรงกับคะแนนดิบที่ 140 - 169 เซนติเมตร หรือตรงกับคะแนนทีที่ 21 - 35 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนดิบที่ 139 เซนติเมตร ลงมา หรือตรงกับคะแนนทีที่ 20 ลงมา

2. สมรรถภาพในการทดสอบยืนกระโดดไกลนักศึกษาหญิง ระดับสูงมากตรงกับคะแนนดิบที่ 184 เซนติเมตร ขึ้นไป หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 73 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนดิบที่ 167 – 183 เซนติเมตร หรือตรงกับคะแนนทีที่ 62 - 72 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนดิบที่ 123 - 166 เซนติเมตรหรือตรงกับคะแนน ทีที 39 - 61 ระดับต่ำตรงกับคะแนนดิบที่ 110 - 122 เซนติเมตรหรือตรงกับคะแนนทีที่ 28 - 38 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนดิบที่ 109 เซนติเมตร ลงมา หรือตรงกับคะแนนทีที่ 27 ลงมา

ตาราง 4 ระดับสมรรถภาพในการทดสอบลุก นั่ง -30 วินาทีของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2559

ระดับสมรรถภาพทางกาย	นักศึกษาชาย N = 344		นักศึกษาหญิง N = 360	
	คะแนนดิบ	คะแนนที	คะแนนดิบ	คะแนนที
สูงมาก	สูงกว่า 40	สูงกว่า 77	สูงกว่า 26	สูงกว่า 69
สูง	39-33	76-64	25-22	66-60
ปานกลาง	32-16	63-37	21-14	59-41
ต่ำ	17-12	36-24	13-10	40-32
ต่ำมาก	ต่ำกว่า 11	ต่ำกว่า 23	ต่ำกว่า 9	ต่ำกว่า 31

จากตาราง 4 แสดงว่า

1. สมรรถภาพในการทดสอบลุก นั่ง-30 วินาทีนักศึกษาชาย ระดับสูงมากตรงกับคะแนนดิบที่ 40 ครั้ง ขึ้นไป หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 77 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนดิบที่ 33 - 39 ครั้ง หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 64 - 76 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนดิบที่ 18 - 32 หรือตรงกับคะแนน ทีที 37 - 63 ระดับต่ำตรงกับคะแนนดิบที่ 12 - 17 ครั้ง หรือตรงกับคะแนนทีที่ 24 - 36 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนดิบที่ 11 ครั้ง ลงมา หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 23 ลงมา

2. สมรรถภาพในการทดสอบลุก นั่ง -30 วินาทีนักศึกษาหญิง ระดับสูงมากตรงกับคะแนนดิบที่ 26 ครั้ง ขึ้นไป หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 69 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนดิบที่ 22 - 25 ครั้ง หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 60- 68

ระดับปานกลางตรงกับคะแนนดิบที่ 14 - 21 หรือตรงกับคะแนนทีที่ 41 – 59 ระดับต่ำตรงกับคะแนนดิบที่ 10 - 13 ครั้ง หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 32 - 40 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนดิบที่ 9 ครั้ง ลงมา หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 31 ลงมา

ตาราง 5 ระดับสมรรถภาพในการทดสอบแรงบีบมือของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2559

ระดับสมรรถภาพทางกาย	นักศึกษาชาย N = 344		นักศึกษาหญิง N = 360	
	คะแนนดิบ	คะแนนที	คะแนนดิบ	คะแนนที
สูงมาก	สูงกว่า 59.21	สูงกว่า 75	สูงกว่า 38.00	สูงกว่า 69
สูง	-51.01 59.20	74-63	-33.01 37.99	68-60
ปานกลาง	-35.00 51.00	62-38	-23.50 33.00	59-41
ต่ำ	-26.50 34.99	37-26	-18.51 23.49	40-32
ต่ำมาก	ต่ำกว่า 26.49	ต่ำกว่า 25	ต่ำกว่า 18.50	ต่ำกว่า 31

จากตาราง 5 แสดงว่า

1. สมรรถภาพในการทดสอบแรงบีบมือนักศึกษาชาย ระดับสูงมากตรงกับคะแนนดิบที่ 59.21 กิโลกรัม ขึ้นไป หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 75 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนดิบที่ 51.01 - 59.20 กิโลกรัมหรือตรงกับคะแนน ทีที่ 63 - 74 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนดิบที่ 35.00 - 51.00 กิโลกรัมหรือตรงกับคะแนน ทีที่ 38 - 62 ระดับต่ำตรงกับคะแนนดิบที่ 26.50 - 34.99 กิโลกรัม หรือตรงกับคะแนน ทีที่26 - 37 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนดิบที่ 26.49 กิโลกรัม ลงมา หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 25 ลงมา

2. สมรรถภาพในการทดสอบแรงบีบมือนักศึกษาหญิง ระดับสูงมากตรงกับคะแนนดิบที่ 38.00 กิโลกรัม ขึ้นไป หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 69 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนดิบที่ 33.01 - 37.99 กิโลกรัมหรือตรงกับคะแนน ทีที่ 60 - 68 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนดิบที่ 23.50 - 33.00 กิโลกรัม หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 41- 59 ระดับต่ำตรงกับคะแนนดิบที่ 18.51 - 23.49 กิโลกรัม หรือตรงกับคะแนน ทีที่32 - 40 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนดิบที่ 18.50 กิโลกรัม ลงมา หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 31 ลงมา

ตาราง 6 ระดับสมรรถภาพในการทดสอบดึงข้อราวเดี่ยวของนักศึกษาชายและงอแขนห้อยตัวของนักศึกษาหญิง มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2559

ระดับสมรรถภาพทางกาย	นักศึกษาชาย N = 344		นักศึกษาหญิง N = 360	
	คะแนนดิบ	คะแนนที	คะแนนดิบ	คะแนนที
สูงมาก	สูงกว่า 8	สูงกว่า 69	ขึ้น 59.34 ไป	สูงกว่า 67
สูง	7	68-60	-50.16 59.33	66-59
ปานกลาง	6-3	59-41	-31.01 50.15	58-42
ต่ำ	2-1	40-32	-21.43 31.00	41-34
ต่ำมาก	ต่ำกว่า 0	ต่ำกว่า 31	ต่ำกว่า 21.42	ต่ำกว่า 33

จากตาราง 6 แสดงว่า

1. สมรรถภาพในการทดสอบดึงข้อราวเดี่ยวนักศึกษาชาย ระดับสูงมากตรงกับคะแนนดิบที่8 ครั้ง ขึ้นไป หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 69 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนดิบที่ 7 ครั้ง หรือตรงกับคะแนนทีที่ 60 - 68 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนดิบที่ 3 - 6 ครั้ง หรือตรงกับคะแนนทีที่ 41 - 59 ระดับต่ำตรงกับคะแนนดิบที่ 1 - 2 ครั้ง หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 32 - 40 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนดิบที่ 0 ครั้งลงมา หรือตรงกับคะแนนทีที่ 31 ลงมา

2. สมรรถภาพในการทดสอบงอแขนห้อยตัวของนักศึกษาหญิง ระดับสูงมากตรงกับคะแนนดิบที่ 59.34 วินาที ขึ้นไป หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 67 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนดิบที่ 50.16 - 59.33วินาที หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 59 - 66 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนดิบที่ 31.01 - 50.15 วินาที หรือตรงกับคะแนน ทีที่42 - 58 ระดับต่ำตรงกับคะแนนดิบที่ 21.43 - 31.00 วินาที หรือตรงกับคะแนนทีที่ 34 - 41 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนดิบที่ 21.42 วินาทีลงมา หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 33 ลงมา

ตาราง 7 ระดับสมรรถภาพในการทดสอบวิ่งเก็บของนักศึกษาชาย และนักศึกษาหญิง มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2559

ระดับสมรรถภาพทางกาย	นักศึกษาชาย N = 344		นักศึกษาหญิง N = 360	
	คะแนนดิบ	คะแนนที	คะแนนดิบ	คะแนนที
สูงมาก	ต่ำกว่า 11.14	สูงกว่า 67	ต่ำกว่า 11.42	สูงกว่า 77
สูง	-11.15 11.58	66-59	-11.43 12.41	76-64
ปานกลาง	-11.59 12.54	58-42	-12.42 14.24	63-37
ต่ำ	-12.55 12.70	41-34	-14.25 14.68	36-24
ต่ำมาก	สูงกว่า 12.71	ต่ำกว่า 33	สูงกว่า 14.69	ต่ำกว่า 23

จากตาราง 7 แสดงว่า

1. สมรรถภาพในการทดสอบวิ่งเก็บของนักศึกษาชาย ระดับสูงมากตรงกับคะแนนดิบที่ 11.14 วินาที ลงมาหรือตรงกับคะแนน ทีที่ 67 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนดิบที่ 11.15 - 11.58 วินาทีหรือตรงกับคะแนน ทีที 59 - 66 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนดิบที่ 11.59 - 12.54 หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 42 - 58 ระดับต่ำตรงกับคะแนนดิบที่ 12.55 - 12.70 หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 34 – 41 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนดิบที่ 12.71 วินาทีขึ้นไป หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 33 ลงมา

2. สมรรถภาพในการทดสอบวิ่งเก็บของนักศึกษาหญิง ระดับสูงมากตรงกับคะแนนดิบที่11.42 วินาที ลงมา หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 77 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนดิบที่ 11.43 -12.41วินาที หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 64 - 76 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนดิบที่ 12.42 - 14.24 วินาทีหรือตรงกับคะแนน ทีที่ 37 - 63 ระดับต่ำตรงกับคะแนนดิบที่ 14.25 -14.68 วินาที หรือตรงกับคะแนนทีที่ 24 - 36 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนดิบที่ 14.69 วินาที ขึ้นไป หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 23 ลงมา

ตาราง 8 ระดับสมรรถภาพในการทดสอบนั่งงอตัวไปข้างหน้าของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงมหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2559

ระดับสมรรถภาพทางกาย	นักศึกษาชาย N = 344		นักศึกษาหญิง N = 360	
	คะแนนดิบ	คะแนนที	คะแนนดิบ	คะแนนที
สูงมาก	สูงกว่า 20.1	สูงกว่า 73	สูงกว่า 20.1	สูงกว่า 75
สูง	-14.1 20.00	72-62	-14.5 20.00	74-63
ปานกลาง	14.00-1.0	61-39	14.5-0.1	62-38
ต่ำ	0-5.0-	38-28	6.9-– 20.00	37-26
ต่ำมาก	ต่ำกว่า -5.1	ต่ำกว่า 27	ต่ำกว่า -7.00	ต่ำกว่า 35

จากตาราง 8 แสดงว่า

1.สมรรถภาพในการทดสอบนั่งงอตัวไปข้างหน้าของนักศึกษาชาย ระดับสูงมากตรงกับคะแนนดิบที 20.1 เซนติเมตร ขึ้นไป หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 73 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนดิบที่ 14.1 -20.0เซนติเมตร หรือตรงกับคะแนน ทีที 62 - 72 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนดิบที่ 1.0 - 14.0 เซนติเมตรหรือตรงกับคะแนน ทีที 39 - 61 ระดับต่ำตรงกับคะแนนดิบที่ -5.0 - 0.9 เซนติเมตร หรือตรงกับคะแนนทีที่ 28 - 38 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนดิบที่ -5.1 เซนติเมตร ลงมาหรือตรงกับคะแนน ทีที่ 27 ลงมา

2.สมรรถภาพในการทดสอบนั่งงอตัวไปข้างหน้าของนักศึกษาหญิง ระดับสูงมากตรงกับคะแนนดิบที 20.1 เซนติเมตร ขึ้นไป หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 72 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนดิบที่14.5 - .20 เซนติเมตร หรือตรงกับคะแนน ทีที 63 - 74 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนดิบที่ 0.1 - 14.5เซนติเมตร หรือตรงกับคะแนน ทีที 38 - 62 ระดับต่ำตรงกับคะแนนดิบที่ -6.9 -0.0 เซนติเมตร หรือตรงกับคะแนน ทีที 26 - 37 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนดิบที่ -7.0 เซนติเมตร ลงมา หรือตรงกับคะแนนทีที่ 25 ลงมา

ตาราง 9 ระดับสมรรถภาพในการทดสอบวิ่งทางไกล 1,000 เมตร ของนักศึกษาชายและวิ่งทางไกล 800 เมตร ของนักศึกษาหญิง มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2559

ระดับสมรรถภาพทางกาย	นักศึกษาชาย N = 344		นักศึกษาหญิง N = 360	
	คะแนนดิบ	คะแนนที	คะแนนดิบ	คะแนนที
สูงมาก	ต่ำกว่า 5.21	สูงกว่า 71	ต่ำกว่า 5.37	สูงกว่า 73
สูง	5.58-5.22	70-61	6.23-5.38	72-62
ปานกลาง	7.09-5.59	60-40	7.90-6.24	61-39
ต่ำ	7.55-7.10	39-30	8.89-7.91	36-28
ต่ำมาก	สูงกว่า 7.56	ต่ำกว่า 29	สูงกว่า 8.90	ต่ำกว่า 27

จากตาราง 9 แสดงว่า

1. สมรรถภาพในการทดสอบวิ่งทางไกล 1,000 เมตร ของนักศึกษาชาย ระดับสูงมากตรงกับคะแนนดิบที่ 5.21 นาที ลงมาหรือตรงกับคะแนน ทีที่ 71 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนดิบที่ 5.22-5.58นาที หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 61 - 70 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนดิบที่ 5.59 - 7.09นาที หรือตรงกับคะแนน ทีที 40 - 60 ระดับต่ำตรงกับคะแนนดิบที่ 7.10 - 7.55 นาที หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 30 - 39ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนดิบที่ 7.56 นาที ขึ้นไป หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 29 ลงมา

2. สมรรถภาพในการทดสอบวิ่งทางไกล 800 เมตร ของนักศึกษาหญิง ระดับสูงมากตรงกับคะแนนดิบที่ 5.37 นาที ลงมา หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 73 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนดิบที่5.38 - 6.23 นาที หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 62 - 72 ระดับปานกลางตรงกับคะแนนดิบที่ 6.24 - 7.90นาที หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 39 - 61 ระดับต่ำตรงกับคะแนนดิบที่ 7.91 - 8.89 นาที หรือตรงกับคะแนน ทีที่ 28-38 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนนดิบที่ 8.90 นาที ขึ้นไปหรือตรงกับคะแนน ทีที่ 27 ลงมา

ตาราง 10 ระดับสมรรถภาพทางกายรวมของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง มหาวิทยาลัยรามคำแหง ปีการศึกษา 2559

ระดับสมรรถภาพทางกาย	นักศึกษาชาย N = 344	นักศึกษาหญิง N = 360
	คะแนนที	คะแนนที
สูงมาก	สูงกว่า 75	สูงกว่า 73
สูง	74-63	72-62
ปานกลาง	62-38	61-39
ต่ำ	37-26	38-28
ต่ำมาก	ต่ำกว่า 25	ต่ำกว่า 27

จากตาราง 10 แสดงว่า

1. สมรรถภาพทางกายของนักศึกษาชาย ระดับสูงมากตรงกับคะแนนทีที่ 75 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนทีที่ 63 - 74 ระดับปานกลางตรงกับคะแนน ทีที 38 - 62 ระดับต่ำตรงกับคะแนนทีที่ 26 - 37 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนน ทีที่ 25 ลงมา

2. สมรรถภาพทางกายของนักศึกษาหญิง ระดับสูงมากตรงกับคะแนน ทีที่ 73 ขึ้นไป ระดับสูงตรงกับคะแนนทีที่ 62 - 72 ระดับปานกลางตรงกับคะแนน ทีที่ 39 - 61 ระดับต่ำตรงกับคะแนนทีที่ 28 - 38 ระดับต่ำมากตรงกับคะแนน ทีที่ 27 ลงมา

สรุปและอภิปรายผล

สมรรถภาพทางกายของนักศึกษาชายและนักศึกษาหญิงในการทดสอบวิ่งเร็ว 50 เมตร, ยืนกระโดดไกล,ลุก - นั่ง 30 วินาที,แรงบีบมือที่ถนัด,ดึงข้อราวเดี่ยว(ช.) / งอแขนห้อยตัว (ญ.), วิ่งเก็บของ,นั่งงอตัวข้างหน้าและวิ่งทางไกล 800 (ญ.) / 1,000 (ช.) เมตร พบว่า ระดับสมรรถภาพทางกายรวมทุกรายการของนักศึกษาชายจะมีสมรรถภาพทางกายที่สูงกว่าผู้หญิง เพราะมีการเพิ่มระดับสมรรถภาพทางกาย เป็นขบวนการที่ต่อเนื่องเป็นไปตามอายุกล่าวคือ เมื่ออายุเพิ่มขึ้นขนาดและระดับสมรรถภาพทางกายก็เพิ่มขึ้นตามไปด้วยสอดคล้องกับงานวิจัยของ จำลอง ภู่บำรุง (2531 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาสมรรถภาพทางกายของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายระหว่างประเทศพบว่า "การเจริญเติบโตและพัฒนาการของนักเรียนเป็นไปได้ทั้งปริมาณและคุณภาพ

เป็นกระบวนการที่มีต่อเนื่องกับการศึกษาและสอดคล้องกับ ประทุม ม่วงมี (2527 : 93 - 94, 318)[3] กล่าวถึงสมรรถภาพทางกายที่แตกต่างของอายุและเพศไว้ว่า ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายอย่างพัฒนาการในเรื่องความแข็งแรงของผู้ชายจะมีมากกว่าผู้หญิงในระยะวัยรุ่น อาจจะเป็นเพราะอัตราการผลิตฮอร์โมนเพศชาย (Androgen ในผู้ชาย และ Estrogen ในผู้หญิง) ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับความแข็งแรงตามขนาดของกล้ามเนื้อโครงสร้างพื้นฐานและกระบวนการทางสรีรวิทยาระหว่างผู้หญิงกับผู้ชายเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นอาจได้รับอิทธิพลมาจากความเชื่อและค่านิยมต่อแนวการดำรงชีวิต การฝึกและเล่นกีฬาของผู้หญิงและผู้ชายนักศึกษาหญิง เมื่อเข้าสู่วัยรุ่นจะมีการเปลี่ยนแปลงทางสรีระของร่างกายหรือโครงสร้างทางร่างกาย ผู้หญิงจะมีอุ้มกระดูกเชิงกรานขยายใหญ่ขึ้น ทำให้มีการเคลื่อนไหวของร่างกายช้าลง ส่งผลให้ความแข็งแรงพลังและความอดทนของร่างกายน้อยกว่าผู้ชาย

จากการวิจัยแสดงให้เห็นว่า นักศึกษาชายมีสมรรถภาพทางกายสูงกว่านักศึกษาหญิง ผู้วิจัยได้พิจารณาจากการทดสอบสมรรถภาพทางกายแล้วพบว่า ทุกรายการจะมีการวัดความแข็งแรงและความอดทน มีองค์ประกอบต่าง ๆ ในเรื่องอายุ การเจริญเติบโต การพัฒนาและประสบการณ์ต่าง ๆ ที่ไม่แตกต่างกันมากนัก ซึ่งผลของการทดสอบแต่ละรายการนั้น มุ่งเน้นให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ทดสอบและสามารถวัดในด้านความสามารถของแต่ละบุคคล โดยส่วนใหญ่แล้วนักศึกษาชายจะมีสมรรถภาพทางกายที่ดีกว่านักศึกษาหญิง เพราะมีการพัฒนาการเพิ่มตามระดับสมรรถภาพทางกายเป็นขบวนการที่ต่อเนื่องเป็นไปตามอายุและเพศ ซึ่งเป็นพัฒนาการตามธรรมชาติ

เอกสารอ้างอิง

1. การกีฬาแห่งประเทศไทย. แผนพัฒนากีฬาแห่งชาติฉบับที่ 3. (พ.ศ. 2545 - 2549).กรุงเทพฯ : นิวไทยมิตรการพิมพ์ (1996) จำกัด, 2544.
2. วาสนา คุณาอภิสิทธิ์. วิทยาศาสตร์การกีฬาท้าพิสูจน์. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ, 2540
3. ประทุม ม่วงมี. รากฐานทางสรีรวิทยาของการออกกำลังกายและการพลศึกษา. กรุงเทพ ฯ :บูรพาสาสน์, 2527.

ผลการประเมินคุณภาพวารสารที่อยู่ในฐานข้อมูล TCI

โปรดระบุหมายเลข ISSN หรือชื่อของวารสารที่ต้องการทราบผลประเมิน : [ ] ค้นหา

ลำดับ	ชื่อวารสาร	ISSN	เจ้าของ	จัดอยู่ในวารสารกลุ่มที่	สาขา
1	วารสารวิจัยและพัฒนาระบบสุขภาพ	1906-2605	สำนักงานสาธารณสุขจังหวัดกาฬสินธุ์	1	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

Back to top

70 0.8

16 Ph.D. in Social Sciences Journal Vol.7 No.3 (September-December 2017)

การพัฒนาภาวะผู้นำเชิงจริยธรรมของผู้บริหาร

รัตนา กาญจนพันธุ์[1]

บทคัดย่อ

ผู้บริหารในสังคมปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาชีพของผู้นำทางการศึกษา เป็นวิชาชีพของที่ต้องมีเหตุผลทางจริยธรรม ปัจจุบันมีความสำนึกด้านจริยธรรมน้อยลง การขาดจริยธรรมของผู้บริหารย่อมนำมาซึ่งความขัดแย้ง ความสับสนระหว่างความดีและความเลว ความควรไม่ควร ความถูกต้อง ไม่ถูกต้อง พัฒนาไปสู่การใช้กำลังเข้าทำร้ายทำลายกัน

การศึกษาเกี่ยวกับภาวะผู้นำเชิงจริยธรรม (ethical leadership) เกิดขึ้นมาเป็นระยะเวลานาน แต่ไม่มีการกล่าวถึงในประเด็นของการวิจัยอย่างชัดเจนนัก ดังเช่น การศึกษาของ Burns (1978) และ Gardner (1995) ต่อมาในระยะหลังจึงเริ่มมีความชัดเจนขึ้น ซึ่งจะเห็นได้จากของ Sergiovanni (1992) ที่กล่าวถึงภาวะผู้นำเชิงจริยธรรม ซึ่ง Jossey-Bass จัดพิมพ์ไว้ในหนังสือในปี ค.ศ.1992 ในระยะต่อมา การศึกษาเกี่ยวกับภาวะผู้นำเชิงจริยธรรม เริ่มมีการพูดถึงมากขึ้น เช่น งานของ Cole (2002) ที่นำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับ Ethical leadership ว่าเป็นสิ่งที่เกิดจากความแตกต่างของการพัฒนาจริยธรรมซึ่งมีผลกระทบกับคนทุกคน ความน่าสนใจในงานของโคลส์ในหนังสือ คือ โคลส์ ได้นำเสนอแนวคิดภาวะผู้นำเชิงจริยธรรม โดยมิได้กล่าวถึงทฤษฎีทางจิตวิทยา แต่นำเสนอในเชิงบรรยายเกี่ยวกับชีวิตและเหตุการณ์ผ่านบทสนทนาที่สะท้อนสาระเกี่ยวกับจริยธรรมของผู้นำ ต่อมาในปี ค.ศ.2003 จึงปรากฏข้อเขียนเกี่ยวกับภาวะผู้นำเชิงจริยธรรมมากขึ้น ดังจะเห็นได้จากหนังสือของ Fullan (2003) มีความจำเป็นต้องพัฒนาภาวะผู้นำเชิงจริยธรรมของผู้บริหาร

คำสำคัญ : การพัฒนาภาวะผู้นำ; ภาวะผู้นำเชิงจริยธรรม

[1] ภาควิชาบริหารการศึกษาและอุดมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
2086 ถนนรามคำแหง แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240
อีเมล: arjainratana@gmail.com

ผ่านการรับรองคุณภาพจากศูนย์ดัชนีการอ้างอิงวารสารไทย (TCI) อยู่ในกลุ่มที่ 1 สาขามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ETHICAL LEADERSHIP DEVELOPMENT FOR MANAGER

Ratana Karnjanapun[1]

Abstract

Managers, especially in the profession of education, must possess ethical reasoning ability. Nonetheless, it appears that even conscience for ethical reasoning is on a decline-absent of such morality awareness would likely lead to confusion of what should be right or wrong, good or bad, and resulting in violent resolution.

There has been numerous studies in the past decades in regards to ethical leadership. Topic of studies in the earlier time such as Burns (1978) and Gardner (1995), respectively, covered ethical leadership in a more general scope (i.e., not exclusively ethical leadership). Specific study on this issue started by Sergiovanni in 1992 (ref. Jossey-Bass 1992) and began to strongly emphasize on relational topics e.g., Cole' works in 2002 which proposes that ethical leadership is an upshot of differences in ethical development in different people. Interestingly, Cole presents the idea through narrative of daily lives and occurrences in which such issue matter most; however, Cole did not include, intentionally or not, how psychology principles may have affected development of ethics. Necessity for development of ethical leadership was in a full spotlight when Fullan presented his ideas in 2003.

Keywords : Leadership Development; Ethical Leadership

[1] Department of Educational Administration and Higher Education Faculty of Education
Ramkhamhaeng university
2086 Ramkhamhaeng Road, Huamark, Bangkapi, Bangkok, Thailand 10240
E-mail: arjamratana@gmail.com

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันกระแสการเปลี่ยนแปลงของโลกมีความรุนแรงขึ้น โลกกำลังประสบปัญหาทางสังคมท่ามกลางสภาวะการแข่งขัน และการเปลี่ยนแปลงของโลกนับวันจะทวีความรุนแรงและรวดเร็วขึ้นเรื่อยๆ ผู้คนส่วนใหญ่ต่างมองหาผู้นำที่สามารถนำมาองค์การไปสู่ความสำเร็จ ผู้นำที่รอบรู้เชิงการบริหารไปสู่ความสำเร็จ โดยลืมนึกถึงองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่ง คือ คุณธรรมจริยธรรมของผู้นำ ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่มีความสำคัญในการทำให้ผู้นำประสบความสำเร็จเป็นยอดของผู้นำ ควบคู่ไปกับความรู้ความสามารถ มีวิสัยทัศน์ที่ดี กว้างไกล ชัดเจน สามารถปกครองบริหารจัดการองค์การให้ประสบผลสำเร็จและมีประสิทธิภาพ เพิ่มประสิทธิผล Prerajyanwisit (2005)

ในยุคปัจจุบันสังคมไทย หรือรัฐบาลปัจจุบันให้ความสำคัญ เรื่องของจริยธรรมเป็นอย่างมาก และเรียกร้องให้ดำรงอยู่ในการดำเนินกิจกรรมของทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐและเอกชนประเทศไทย มีปัญหาทุจริตคอรัปชั่นปัญหาเรื่องคุณธรรมจริยธรรมของผู้นำมาตลอดระยะเวลายาวนานจนถึงปัจจุบัน โดยเฉพาะเรื่องของการบริหารบ้านเมือง การบริหารองค์การ ทั้งภาครัฐและเอกชน ไม่เว้นแต่สถาบันทางการศึกษาผู้บริหารยิ่งมีตำแหน่งสำคัญยิ่งต้องบริหารงานได้ดีเกิดประสิทธิภาพสูงเป็นแบบอย่างผู้ใต้บังคับบัญชาต้องสร้างผู้สืบทอดที่ดี ส่งเสริมคนดีให้รับผิดชอบปฏิบัติงานและบริหารงานต่อไป ผู้นำทางการศึกษาต้องเคารพปัจเจกบุคคล ต้องตอบสนองชุมชนด้วยความเคารพนับถืออดทนต่อวัฒนธรรมและความคิดเห็นที่แตกต่าง สนับสนุนมุมมองที่แตกต่างในปัจจุบันมีการพูดคุยกัน อย่างกว้างขวาง ระหว่างผู้บริหารที่มีความเป็นผู้นำเชิงจริยธรรมกับผู้บริหารที่มีความสามารถ คำตอบก็คงต้องการผู้บริหารที่มีคุณสมบัติทั้งสองอย่าง คือ ทั้งเก่งและดี Sirilai (2007)

อย่างไรก็ตาม ส่วนใหญ่จะมีคุณสมบัติที่โดดเด่นด้านความสามารถนำด้านจริยธรรม ถ้าถามเพราะเหตุใดเป็นเพราะการเปลี่ยนแปลงของสังคมโลก ความเป็นโลกาภิวัตน์ สังคม ข้อมูล ข่าวสาร ความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เน้นเรื่องสิทธิมนุษย์ชน ค่านิยมแบบวัตถุนิยม หากศึกษาภาพรายละเอียด จะพบว่า วิกฤตการณ์ทางสังคมเน้นเศรษฐกิจ เงินนิยม เป็นตัวตั้งไม่ได้เอาการอยู่ร่วมกันเป็นตัวตั้ง ระบบจึงทำลายวิถีแห่งการอยู่ร่วมกันหรือศีลธรรมของมนุษย์ชาตินั่นเอง ผู้บริหารในสังคมปัจจุบันมีความสำนึกด้านจริยธรรมลดน้อยลง การขาดจริยธรรมของผู้บริหารย่อมนำซึ่งความขัดแย้งความสับสนระหว่างความดี ความเลว ความควรไม่ควร ความถูกต้อง และสิ่งที่ไม่ถูกต้อง พัฒนาไปสู่การใช้กำลังเข้าทำร้ายกัน ด้วยเหตุผลดังกล่าว ทั้งภาครัฐได้เน้นเรื่องโครงการโรงเรียนประชารัฐ เน้นคุณธรรมจริยธรรม สถาบันพัฒนาผู้บริหารก็กำหนดการอบรมคุณธรรมจริยธรรมของผู้บริหารยุคใหม่ให้มีภาวะผู้นำเชิงจริยธรรม ซึ่งสอดคล้องกับโลกปัจจุบัน

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรม (moral development) จริยธรรม หมายถึง แนวทางความประพฤติของบุคคลในสังคมหนึ่งๆ ว่าพฤติกรรมเป็นพฤติกรรมที่ควรงดเว้น โดยพิจารณาตามกฎระเบียบ ขอบเขต ความเชื่อของแต่ละสังคม เพื่อให้บุคคลในสังคมสามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างร่มเย็น

การพัฒนาบุคคลจริยธรรมของ Kohlberg (1969) ทฤษฎีพัฒนาการทางเหตุผลเชิงจริยธรรมเป็นกลุ่มทฤษฎีพัฒนาการทางความคิด และได้รับการพัฒนาต่อเนื่องมากจากแนวคิดของ Piaget โดยมี

พื้นฐานการพัฒนาจริยธรรม เริ่มจากการคิดเชิงเหตุผล และได้รับแรงจูงใจจากภายในและภายนอก โคลเบิร์กเชื่อว่า พัฒนาการทางจริยธรรมของแต่ละบุคคลจะผ่านไปตามขั้นพัฒนาการ (Sequential stage) โดยมีพื้นฐานมาจากการใช้เหตุผลเชิงตรรกศาสตร์ และการรับรู้ทางสังคม และบทบาททางสังคมของแต่ละบุคคลนั้น บุคคลที่จะมีจริยธรรมขั้นสูง หรือสามารถใช้เหตุผลทางจริยธรรมขั้นสูงได้นั้นจะต้องสามารถใช้เหตุผลเชิงตรรกะ และความสามารถในการรับรู้ทางสังคมในระดับสูงก่อน Pothikul (2011) สามารถสรุปสองประการ ดังนี้ Pannawin (1996)

ประการแรก เหตุผลเชิงจริยธรรม มีพัฒนาการตามระดับสติปัญญาตามทฤษฎีของ Piaget

ประการสอง ความสามารถทางสติปัญญาพัฒนาไปตามวัย ความสามารถของการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมเกี่ยวโยงกับความสามารถทางสติปัญญา โดยบุคคลในวัยเด็กจะมีเหตุผลเชิงจริยธรรมต่ำกว่าบุคคลในวัยผู้ใหญ่ ลำดับขั้นพัฒนาทางจริยธรรม แบ่งเป็น 3 ระดับ 6 ขั้น ดังนี้ (Kohlberg, 1969)

ระดับที่ 1 ระดับก่อนกฎเกณฑ์ (pre-conventional level) เด็ก อายุ 2 ถึง 10 ขวบ

ขั้นที่ 1 หลักการหลบหลีกการถูกลงโทษ (punishment and obedience orientation) เด็กอายุ 2 ถึง 7 ขวบ

ขั้นที่ 2 ระดับตามกฎเกณฑ์ (conventional level) เหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับนี้ เป็นของเด็กที่มีพัฒนาการทางเหตุผลเชิงจริยธรรมมากขึ้น เด็กในอายุระหว่าง 10 ถึง 16 ปี

ขั้นที่ 3 หลักการทำตามความเห็นชอบของผู้อื่น (interpersonal concordance) เด็กในช่วงอายุ 10 ถึง 13 ปี มักมีพฤติกรรมเลียนแบบ หรือพฤติกรรมที่ทำให้ตนเป็นจุดเด่น เพื่อเรียกร้องความสนใจ และการยอมรับจากผู้อื่น ส่วนผู้ใหญ่ที่จริยธรรมชะงักอยู่ในขั้นนี้คือ บุคคลที่กระทำการใดๆ โดยเห็นแก่พวกพ้อง เครือญาติ หรือเพื่อนฝูงมากกว่าที่จะตัดสินใจกระทำสิ่งใด เพราะเห็นแก่ส่วนรวมเป็นหลัก

ขั้นที่ 4 หลักการทำตามหน้าที่และกฎข้อบังคับในสังคม (law and order) เป็นจริยธรรมของเด็กอายุ 13 ถึง 16 ปี เช่นการปฏิบัติตามกฎระเบียบโรงเรียน การปฏิบัติตามกฎจราจร การปฏิบัติตามกฎระเบียบขององค์การหรือหน่วยงาน เป็นต้น ผู้ใหญ่หลายคนมีเหตุผลเชิงจริยธรรมหยุดชะงักอยู่ในขั้นนี้ อ้างกฎระเบียบข้อบังคับมาเป็นประโยชน์ในการที่จะกระทำ หรือไม่กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง อ้างโดยไม่ดูผลประโยชน์ของส่วนรวม

ระดับที่ 3 ระดับเหนือกฎเกณฑ์ (post-conventional level) บุคคลที่อายุตั้งแต่ 16 ปีขึ้นไป บุคคลจะตัดสินใจกระทำหรือไม่กระทำสิ่งใดตามความคิด และเหตุผลของตน โดยมักตัดสินใจบนพื้นฐานความถูกต้อง ยุติธรรม และ/หรือยึดประโยชน์ของส่วนรวมหรือสังคมเป็นหลัก

ขั้นที่ 5 หลักการทำตามคำมั่นสัญญา (social-contract legalistic orientation) บุคคลยึดข้อตกลงเพื่อประโยชน์ส่วนรวม และความถูกต้องเป็นหลักข้อตกลงและความถูกต้องเป็นไป

ขั้นที่ 6 หลักการยึดอุดมคติสากล (universal-ethic principal orientation) บุคคลจะแสดงเหตุผลที่เป็นหลักสากล มีความยืดหยุ่นทางจริยธรรม กระทำหรือไม่กระทำสิ่งใดตามหลักอุดมคติสากล เพราะประโยชน์ของส่วนรวมเป็นหลัก ขั้นนี้จะปรากฏในผู้ใหญ่ ดังแสดงในภาพ 1

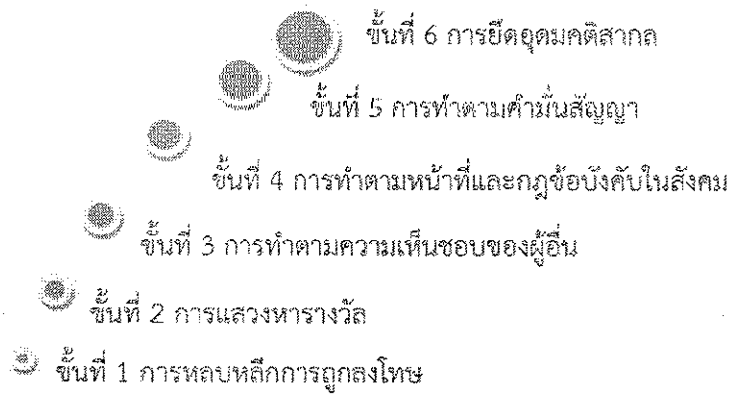

ภาพ 1 สรุปทฤษฎีพัฒนาการทางจริยธรรมตามแนวคิดของโคลเบิร์ก

ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ทรงมีสายพระเนตรอันยาวไกลต่ออนาคตของชาติทุกด้าน และทรงให้ความสำคัญต่อการเสริมสร้างคุณธรรมในหมู่ข้าราชการอันมาก ดังปรากฎอยู่ในหนังสือ "หลักราชการ" (His Majesty King Vajiravudh, 2004) ทรงเห็นว่า การศึกษาที่เจริญขึ้น ทำให้คนบางกลุ่มหลงคิดไปว่า "รู้อะไรไม่สู้รู้วิชา" ทำให้คิดแต่จะสอบทำคะแนน ให้ได้มากๆ หรือได้รับประกาศนียบัตรหลายๆ ใบ พอจบการศึกษาแล้วก็ไม่ต้องพยายามทำอะไรอีก ด้วยคิดว่า ทั้งลาภยศจะหลั่งไหลมาหาตนได้เอง ซึ่งเมื่อบุคคลเหล่านี้มาทำงานแล้วไม่ได้รับตำแหน่งสูงมากพอที่ตนเองคาดคิดเอาไว้ใช้เวลานานที่จะได้ลาภยศมา ไม่สมดั่งใจ ก็จะเกิดความไม่พอใจ เกิดความริษยา และหมดความสุขในที่สุด พระองค์ทรงเปรียบว่า "วิชาท่วมหัวเอาตัวไม่รอด" และพระองค์ทรงมีพระราชดำรัสว่า การจะได้เป็นใหญ่เป็นโตนั้นมิใช่แต่มีวิชาความรู้เพียงอย่างเดียว แต่ยังต้องมีคุณวิเศษอีกหลายข้อ ซึ่งความซื่อตรง เป็นคุณวิเศษสองในสิบข้อที่พระองค์ทรงเห็นว่ามีความสำคัญต่อการทำงานในชีวิตจริง คือ "ความซื่อตรงต่อหน้าที่" และ "ความซื่อตรงต่อคนทั่วไป" ซึ่งความซื่อตรงต่อหน้าที่ คือ "ความตั้งใจกระทำกิจการซึ่งได้รับมอบหมายให้เป็นหน้าที่ของตนนั้น โดยซื่อสัตย์สุจริตใช้ความอุตสาหะ วิริยะ เต็มสติกำลังของตน ด้วยความมุ่งหมายให้กิจกรรมนั้นๆ บรรลุถึงซึ่งความสำเร็จโดยอาการอันงดงามที่สุดที่จะพึงมีหนทางจัดไปได้ "พระองค์ได้อุปมาว่าการไปทำงานตรงเวลาทุกวันโดยไม่ขาด ไม่ช้า นั้น เป็นคนตรงส่วนหนึ่ง แต่ถ้ามาตรงเวลาแล้ว แต่ไม่ทำงาน ถือว่า ไม่ใช่การซื่อตรงต่อหน้าที่ จะต้องประกอบด้วยการไปทำงานให้เป็นประโยชน์โดยตรง ตามหน้าที่ด้วย อีกประการหนึ่ง คือ ความซื่อตรงต่อคนทั่วไป หมายถึง "การรักษาตนให้เป็นคนที่สมควรแก่การเชื่อถือ รักษาวาจาสัตย์ พูดสิ่งใดเป็นสิ่งนั้น ไม่ผันแปรคำพูดไปเพื่อให้รอดตัวไปครั้งคราวหนึ่ง ไม่คิดเอาเปรียบผู้อื่นที่เขาไม่สามารถจะมาแข่งขันกับเราได้ ไม่ยกตนข่มท่าน ไม่นำความดีใส่ตัวแล้วนำความชั่วไปให้ผู้อื่น ตอบแทนไมตรีแก่ผู้อื่นเสมอกับที่ตนได้รับ ไม่ใช้ความรักความเมตตาที่ผู้อื่นมีให้ตนมาเป็นเครื่องมือในการทำร้ายคนผู้นั้น" ด้วยพระองค์ทรงเห็นว่า การได้เป็นใหญ่ด้วยการประจบสอพลอโดยไร้ความสามารถ และขาดการสนับสนุนร่วมมือในการทำงาน

จากบุคคลรอบข้างแล้ว ย่อมไม่สามารถทำงานนั้นไปได้ตลอดรอดฝั่ง รวมทั้ง หากประพฤติตนเป็นคนซื่อตรงต่อบุคคลทั่วไปแล้ว ย่อมจะทำให้เป็นที่รักและเมตตาแก่ผู้ใหญ่ด้วย ดังนั้น จะเห็นว่า ความซื่อตรงมีลักษณะเป็นทั้งคุณธรรม และจริยธรรมความดีพื้นฐานที่จะนำไปสู่ความเจริญทั้งในชีวิตส่วนตัว และชีวิตการทำงาน ซึ่งควรได้รับการพัฒนาตั้งแต่ระดับเยาวชน อันจะเป็นการวางรากฐานสำคัญ ความเจริญงอกงามในคุณธรรมจริยธรรมด้านอื่นๆ

กรอบในการวิเคราะห์

แนวคิดของภาวะผู้นำเชิงจริยธรรม พัฒนาจากนักวิชาการอีกหลายท่าน เช่น Etzioni (1988), Greenfield (1993), Hodgkinson (1991), และ Sergiovanni (1992) ซึ่งกล่าวถึงโรงเรียนในฐานะที่เป็นองค์กรแห่งความร่วมมือ (civil associations) แตกต่างไปจากกิจการบริษัท (enterprise association like corporations) ซึ่งไม่เหมาะสมอย่างยิ่งกับบริบทของโรงเรียน โรงเรียนจะต้องมีผู้นำที่มีพันธะเชิงจริยธรรม (ethical obligation) และรับผิดชอบต่อการจัดการศึกษาสำหรับคนรุ่นเยาว์ แนวคิดหลักการพัฒนาไปสู่ภาวะผู้นำเชิงจริยธรรมของ Sergiovanni (1992) ประกอบไปด้วย

1. ภาวะผู้นำในระบบราชการ (bureaucratic leadership) เป็นภาวะผู้นำที่อ้างอิง กับคำสั่ง กฎ ระเบียบ ข้อกำหนด ภาระงานความคาดหวังและผลลัพธ์ การกำกับ ติดตาม และควบคุม เป็นพัฒนาขั้นต่ำสุด (lowest stage) ของการพัฒนาจริยธรรม

2. ภาวะผู้นำเชิงจิตวิทยา (psychological leadership) เป็นภาวะผู้นำที่มีฐานอำนาจจากแรงจูงใจ และทักษะเชิงมนุษยสัมพันธ์ (human relation skills) คล้ายคลึงกับภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (transactional leadership) มุ่งเน้นการควบคุมและสนับสนุนแนวคิดที่ว่า การให้รางวัลย่อมได้รับผลตอบแทน

3. ภาวะผู้นำเชิงเหตุผล-เทคนิค (rational -technical leadership) อำนาจของผู้นำตั้งอยู่บนพื้นฐานทางสังคมวิทยา เซอร์จิโอวานนิ เห็นว่า การจัดการเรียนการสอนและการเรียนรู้ ในโรงเรียนส่วนใหญ่ เป็นกิจกรรมที่มีความซับซ้อนของกระบวนการมากเกินไป ควรอ้างอิงกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ให้มากขึ้น นอกจากนี้การจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นลักษณะภาวะมากเกินไป จะสามารถเชื่อมต่อไปยังผลลัพธ์ที่มีมาตรฐานของผู้เรียน และไม่นำไปสู่การสร้างภาวะผู้นำเชิงเหตุผล-เทคนิค

4. ภาวะผู้นำเชิงวิชาชีพ (professional leadership) ภาวะผู้นำดังกล่าวเกิดจากแรงขับที่มีอิทธิพล (driving force) ของการปฏิบัติงาน โดยผู้นำที่มีความเชื่อมั่นในมาตรฐานการปฏิบัติงานและบรรทัดฐานทางวิชาชีพ (professional norms) จะมีอิทธิผลต่อการปฏิบัติงานและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ตาม

5. ภาวะผู้นำเชิงจริยธรรม (ethical leadership) เป็นภาวะผู้นำที่ เซอร์จิโอวานนิ กล่าวอ้าง จากงานวิจัยว่า สามารถตอบสนองต่อพฤติกรรมเชิงจริยธรรมตามธรรมชาติของมนุษย์ ตลอดจนตอบสนองต่อหน้าที่และภาระงาน ซึ่งยืนอยู่เหนือผลประโยชน์เฉพาะบุคคล (stand above their own self-interest) จากแนวคิดภาวะผู้นำของ Sergiovanni (1992) ทั้ง 5 โมเดล สามารถนำมาเปรียบเทียบกับทฤษฎีของ Maslow (Maslow's hierarchical needs) ดังแสดงในภาพ 2

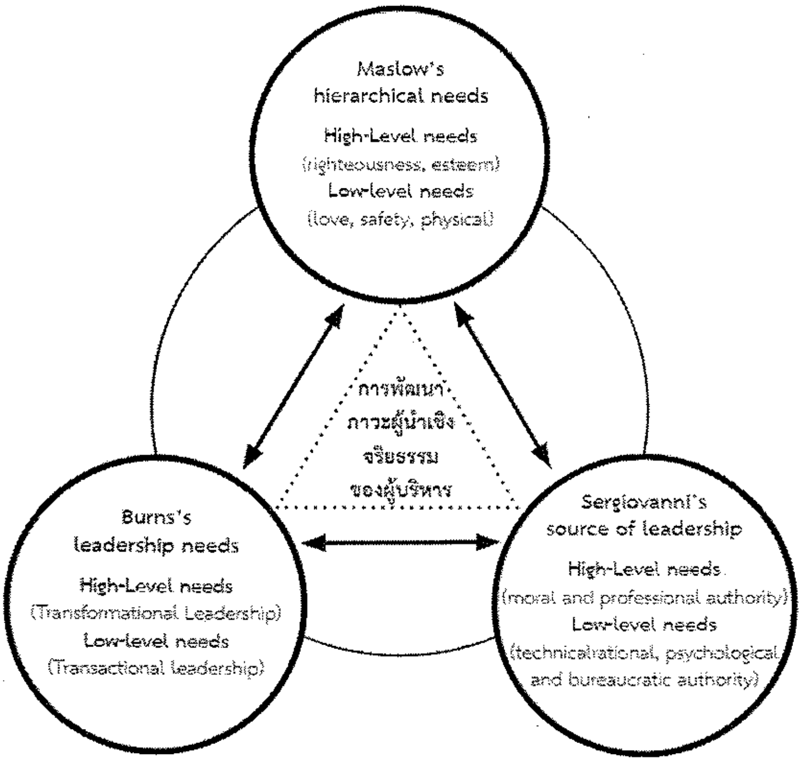

ภาพ 2 กรอบในการวิเคราะห์

ผลการวิเคราะห์

จาการศึกษาการพัฒนาภาวะผู้นำเชิงจริยธรรมของผู้บริหาร พบว่า ภาวะผู้นำเชิงจริยธรรม (ethical leadership) เป็นคุณลักษณะที่อยู่ในระดับสูงสุดของความต้องการ (righteousness/ความชอบธรรม) สอดคล้องกับภาวะผู้นำ แบบเปลี่ยนสภาพหรือสภาวะผู้นำเปลี่ยนแปลง (transformational leadership) ก็จัดอยู่ในระดับขั้นสูงของความต้องการด้วย แต่ยังไม่ถึงระดับสูงสุด ส่วนภาวะผู้นำเชิงเหตุผล–เทคนิค (technical-rational) เชิงจิตวิทยา (psychological) และในระบบราชการ (bureaucratic) จัดอยู่ในระดับความต้องการขั้นต่ำและ สอดคล้องกับแบบภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (transactional leadership) สรุปได้ว่า คุณลักษณะแหล่งของภาวะผู้นำเชิงจริยธรรมตามแนวคิดของ เซอร์จิโอวานนีมีอยู่ 2 นัย ประเด็นแรก ผู้นำต้องสนใจความรู้สึกของผู้ตามในด้านความชอบธรรม พันธะที่ต้องปฏิบัติและสร้างแรงจูงใจที่ดีในการปฏิบัติงาน ประเด็นที่สอง ผู้นำต้องสร้างความรู้สึกของความชอบธรรม พันธะที่ต้องปฏิบัติและสิ่งที่ดีงามในตัวของผู้นำเองด้วย หากปราศจากคุณลักษณะสองประการข้างต้น ก็ยากที่จะก่อให้เกิดแรงจูงใจในการนำและการตามอย่างมีจริยธรรมได้ George (2003) กล่าวถึงขอบเขตของผู้นำเชิงจริยธรรม ไว้ว่า ผู้นำเชิงจริยธรรม เกิดจากความต้องการผู้นำที่น่าเชื่อถือ มีความซื่อสัตย์ สร้างความไว้ว่างใจแก่องค์การอย่างยาวนาน เป็นผู้นำที่มีความตระหนักอย่างมากต่อวัตถุประสงค์และแบบอย่างที่ดีในการยึดค่านิยมหลัก ขององค์การ มีความกล้าหาญที่จะสร้างองค์การให้เป็นไปตามความต้องการของผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทั้งหมดและเข้าใจใน

ความสำคัญของการให้บริการต่อสังคม Brown, Trevio, and Harrison (2005) ให้ความหมายว่าเป็นผู้ที่พยายามชักจูงให้ผู้อื่นปฏิบัติตนให้เหมาะสม โดยผ่านการกระทำส่วนบุคคลและความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอื่น และส่งเสริมความประพฤติของผู้ตาม ผ่านการสื่อสารแลกเปลี่ยน การเสริมแรงและการตัดสินใจ นอกจากนี้ ยังพบว่า ผู้นำเชิงจริยธรรมมีคุณสมบัติ ความซื่อสัตย์ การดูแลและเป็นบุคคลที่มีกฎเกณฑ์ เป็นผู้ซึ่งทำให้เกิดความยุติธรรมและการตัดสินใจที่ดี อีกทั้งสามารถติดต่อสื่อสารกับลูกน้องอยู่บ่อยๆ เกี่ยวกับจริยธรรม ตั้งมาตรฐานจริยธรรมที่ชัดเจน ให้รางวัลและลงโทษเพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานดังกล่าว ท้ายที่สุด ผู้นำเชิงจริยธรรม ไม่เพียงแต่พูดดี แต่ปฏิบัติตามสิ่งที่พวกเขาพูดและเป็นแบบอย่างที่ดีในด้านพฤติกรรมจริยธรรม แนวคิดและทฤษฎีต่างๆ ของนักวิชาการหลายท่านดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ภาวะผู้นำเชิงจริยธรรม หมายถึง ลักษณะจิตพฤติกรรมและกระบวนการต่างๆ ที่ผู้บริหารโรงเรียนแสดงออกถึงค่านิยมของตนเองและกล้าหาญที่จะยึดค่านิยมหลักเหล่านั้นในการให้บริการที่ดีต่อส่วนรวม อีกทั้งยังสามารถจูงใจให้ผู้ตามมองไกลไปกว่าผลประโยชน์ส่วนตัว ไปเพื่อประโยชน์ขององค์กรหรือเพื่อส่วนรวมแทน ซึ่งถือว่าเป็นการยกระดับคุณธรรมของผู้ตามให้สูงขึ้นอีกด้วย และทฤษฎีต่างๆ ของนักวิชาการหลายท่านดังกล่าวข้างต้นสามารถสรุปได้ว่า ภาวะผู้นำเชิงจริยธรรม หมายถึง ลักษณะจิต พฤติกรรมและกระบวนการต่างๆ ที่ผู้บริหารโรงเรียนแสดงออกถึงค่านิยมของตนเองและกล้าหาญที่จะยึดค่านิยมหลักเหล่านั้นในการให้บริการที่ดีต่อส่วนรวม อีกทั้งยังสามารถจูงใจให้ผู้ตามมองไกลไปกว่าผลประโยชน์ส่วนตัวไปเพื่อประโยชน์ขององค์การหรือเพื่อส่วนรวมแทน ซึ่งถือว่าเป็นการยกระดับคุณธรรมของผู้ตามให้สูงขึ้นอีกด้วย โดยกล่าวถึงลักษณะของภาวะผู้นำเชิงจริยธรรมไว้ 10 ประการ ดังนี้ (1) ประกาศวัตถุประสงค์และค่านิยมขององค์การให้ชัดเจนและประพฤติตัวตามแนวทางที่ประกาศไว้ (2) มุ่งเน้นความสำเร็จขององค์การมากกว่าเน้นเรื่องอัตตาส่วนตน (3) สรรหาคนที่ดีมีจริยธรรมและพัฒนาบุคคลเหล่านั้น (4) หมั่นพร่ำสอนเรื่องจริยธรรม ค่านิยมและการสร้างค่านิยมในด้านจริยธรรมแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย (5) สร้างกลไกในการหยุดหรือยับยั้งการตัดสินใจหรือพฤติกรรมที่ขาดจริยธรรมในองค์การ (6) เปิดใจกว้างที่จะทำความเข้าใจกับค่านิยมของคนอื่นๆ (7) กล้าตัดสินใจในเรื่องยากๆ อย่างใช้ความคิดสร้างสรรค์ (8) ต้องทราบดีว่าค่านิยมหรือหลักการความเชื่อทุกอย่างล้วนมีข้อจำกัด (9) ต้องมองให้ทะลุปรุโปร่งว่าการตัดสินใจแต่ละครั้งนั้นส่งผลกระทบต่อใคร (10) ผู้นำต้องใส่ใจกว่าหลักการบริหารและการใช้ชีวิตประจำวันนั้นเป็นหลักการเดียวกัน

สรุปองค์ประกอบของจริยธรรม ซึ่งแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมของผู้บริหารที่มีที่มีจริยธรรม (ภาวะผู้นำเชิงจริยธรรม) ประกอบด้วย (1) ความรับผิดชอบ คือ มุ่งมั่นตั้งใจทำงานด้วยความพากเพียร พยายามปรับปรุงงานให้ดีขึ้น เพื่อให้บรรลุผลสำเร็จ ตามความมุ่งหมาย (2) ความซื่อสัตย์ คือการประพฤติปฏิบัติอย่างเหมาะสมและตรงต่อความเป็นจริงทั้งทางกาย วาจา ใจ ต่อตนเองและผู้อื่น (3) ความมีเหตุผล คือ ความรู้จักไตร่ตรองไม่หลงงมงาย มีความยับยั้ง ชั่งใจ โดยไม่ผูกพันกับอารมณ์ และความยึดมั่นของที่มีอยู่เดิม (4) ความกตัญญูกตเวที กตัญญู หมายถึง การสำนึกในการอุปการคุณที่ผู้อื่นมีต่อเรา กตเวที คือ การแสดงออก การตอบแทนบุญคุณ (5) การรักษาระเบียบวินัย คือ การควบคุมการประพฤติและปฏิบัติให้ถูกต้องกับจรรยามารยาท ศีลธรรม กฎข้อบังคับ และกฎหมาย (6) ความเสียสละ คือ ความละความ

เห็นแก่ตัวการให้ปันกับคนที่ควรให้ ด้วยกำลังกาย ทรัพย์ สติปัญญา (7) ความสามัคคี คือ พร้อมเพรียงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ร่วมมือกันกระทำกิจกรรมให้สำเร็จลุล่วงด้วยดี โดยเห็นกับประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน (8) การประหยัด คือ การใช้สิ่งทั้งหลายให้พอเหมาะพอควร ให้ได้ประโยชน์มากที่สุด (9) ความยุติธรรม คือ การปฏิบัติด้วยความเที่ยงตรง สอดคล้องกับความเป็นจริง และเหตุผลไม่ลำเอียง (10) ความอุตสาหะ คือ ความพยายามที่จะกระทำให้เกิดความสำเร็จในงาน และ (11) ความเมตตากรุณา คือ ความปรารถนาจะให้ผู้อื่นเป็นสุขความสงสารที่จะช่วยให้ผู้อื่นพ้นทุกข์ กล่าวโดยสรุป จากแนวคิดของนักวิชาการแนวโน้มของภาครัฐ กระทรวงศึกษาธิการ ได้เน้นและต้องการผู้บริหารที่มีภาวะผู้นำเชิงจริยธรรม ต้องมีเป้าหมายในการให้บริการว่าโรงเรียนจะมีวิธีช่วยนักเรียนอย่างไร สามารถปรับปรุงวิธีการที่จะช่วยเขาอย่างไร ต้องริเริ่มโดยเชิญผู้ปกครองกลับมาโรงเรียน เผชิญหน้ากับผู้ปกครอง คณะกรรมการ ศึกษานิเทศก์ ผู้นำต้องมีความกล้าทางจริยธรรมที่จะกล้าพูดคำว่าไม่ได้ มีจุดยืนสอดคล้องกับหน้าที่ พันธกิจ ความรับผิดชอบตามบทบาทผู้นำทางจริยธรรม ต้องสนใจว่าเงินงบประมาณถูกใช้อย่างถูกต้อง บุคลากรได้รับการปฏิบัติอย่างเป็นธรรม ครูสอนอย่างดี สอนงานครูได้ หลักสูตรต้องพัฒนาตามความต้องการทางสังคม และให้ทุกฝ่ายเข้ามามีส่วนร่วมในกระบวนการของโรงเรียน

บทสรุป

คุณสมบัติของผู้นำทางการศึกษา นอกจากจะมีความรอบรู้ทางการศึกษา และมีภาวะผู้นำทางวิชาการแล้ว ยังจะต้องมีความรับผิดชอบต่อภาระหน้าที่ที่มีต่อองค์การในการบริหารจัดการให้เกิดความเป็นธรรมไม่เลือกปฏิบัติ ให้บุคลากรมีความพึงพอใจ มีคุณภาพชีวิตในการทำงานที่ดี นอกจากนี้ ยังมีความรับผิดชอบ ต่อเป้าหมายทางสังคม ในการสร้างเยาวชนให้เป็นทรัพยากรที่มีคุณภาพของสังคม ซึ่งยังไม่ปรากฏ ให้เป็นรูปธรรมอย่างชัดเจน พฤติกรรมของเยาวชนที่สะท้อนออกมาไม่สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุขและสันติสุข โรงเรียนเองก็ขาดความพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงให้ทันยุคทันสมัย สืบเนื่องมาจากผู้นำที่บริหารไม่ได้กำหนดมาตรฐานการปฏิบัติงาน และบรรทัดฐานทางวิชาชีพ ที่จะส่งผลต่อการปฏิบัติงานและการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้ตามให้ปฏิบัติหน้าที่อยู่เหนือผลประโยชน์เฉพาะบุคคลได้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นสมควรต้องพัฒนาภาวะผู้นำกับจริยธรรมให้เกิดได้กับผู้บริหารทางการศึกษา

ข้อเสนอแนะ

1. ภาวะผู้นำทางการศึกษาในระบบราชการควรต้องมีการผสมผสานระหว่างรูปแบบภาวะผู้นำแบบแลกเปลี่ยน (transactional leadership) ภาวะผู้นำเชิงเหตุผล-เทคนิค (technique-rational) และเชิงจิตวิทยา (psychological) เป็นคุณลักษณะที่อยู่ในระดับความต้องการขั้นต่ำ

2. สำหรับยุคปัจจุบัน ภาวะผู้นำทางการศึกษาในระดับสูงสุดของความต้องการ (ความชอบธรรม) ภาวะผู้นำเชิงจริยธรรม (ethical leadership) หรือภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลง (transformation leadership) เป็นลักษณะจิตพฤติกรรม และกระบวนการต่างๆ ที่ผู้นำทางการศึกษาแสดงออกถึงค่านิยมของตนเอง กล้าหาญที่จะยึดค่านิยมหลักเหล่านั้นในการบริการที่ดีต่อส่วนรวม อีกทั้งยังสามารถจูงใจให้ผู้ตามมองข้ามผลประโยชน์ส่วนตัว เพื่อผลประโยชน์ส่วนรวม หรือขององค์การแทน เป็นการยกระดับคุณธรรมของผู้ตามให้สูงไปด้วย

Reference

Brown, M. E., Trevio, L. K., & Harrison, D. (2005, July). Ethical leadership : A social learning Perspective for construct development and testing. *Organizational Behavior and Human Decicion Processees, 97*(2), 117 -134.

Burns, J. M. (1978). *Leadership.* New York: Harper & Row.

Cole, N. S. (2002). *The politics of party change in Britatin: the transformation to New Labour.* Thesis (Ph. D.), Miami University, Dept. of Political Science. Retrieved October 29, 2003, from http:// www.lib muohio.edu/multifacet/record/mu3ugb29555513

Etzioni, A. (1988). *Modern Organizations.* Englewood Cliffs. N.J: Prentice - Hall.

Fullan, M. (2003). *The moral imperative e of school leadership.* Thousand Oaks, Calif.:Crowin.

Grom Muen Pichitpreechakorn, (2010). *Article on Diagnosis of Justice and Law. Supporting document in Philosophy of Law course.* Bangkok: Expernet. [In Thai]

George, W. W. (2003). *Authentic Leadership: Rediscovering the Secrets to Creating Lasting Value.* San Francisco: Jossey-Bass.

Gardner, H. (1995). *Leading Minds: An Anatomy of Leadership.* New York: Basic Books.

Greenfield, T.B. (1993). *Greenfield on Educational Administration: Towards a human science.* London: Rout ledge.

Hodgkinson, C. (1991). *Educational Leadership: The Moral Art.* Albany; NY: State University of New York Press.

Kohlberg, L. (1969). *State and sequence: The cognitive-development approach to socialization.* pp. 347-480. In D. Goslin (ED.), Handbook of socialization theory and research. Chicago: Rand McNally.

Pannawin, D. (2007). *Theory on Tree of Morality: Research and Human Development (Third Edition).* Bangkok: Chulalongkorn University. [in Thai]

Piromkaipuk, K. (2016).The construction of an ethical and moral Leadership model using Buddhist Principles. *Ph.D. in Social Sciences Journal, 6*(1), 96-110.

Prerajyanwisit, (2005). *Principles of Good Governance and Leadership.* Bangkok: Chaimongkol Printing. [in Thai]

Pothikul, P. (2007). *Audacity in Morality Practice of Educational Leaders.* Bangkok: Institute of Educational Leaders Development, Ministry of Education. [in Thai]

Sergiovanni, T. J. (1992). *Moral Leadership: Getting to the Heart of School Leadership.* San Francisco: Jossey Bass.

Sirilai, S. (2007). *Foundational Understanding on Rational Thinking and Morality.* Supporting documents in a seminar hosted at Suan Sunandha Rajabhat University. Bangkok: Suan Sunandha Rajabhat University. [In Thai]

ผลการประเมินคุณภาพวารสารที่อยู่ในฐานข้อมูล TCI

โปรดระบุหมายเลข ISSN หรือชื่อของวารสารที่ต้องการทราบผลประเมิน : [ ] ค้นหา

ลำดับ	ชื่อวารสาร	ISSN	เจ้าของ	จัดอยู่ในวารสารกลุ่มที่	สาขา
1	วารสารดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์	2229-1148	สมาคมปรัชญาดุษฎีบัณฑิตทางสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง	1	มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

Back to top

0.8

71

ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด

รัชนี วิกล วทบ.[1]

สุรีย์พันธุ์ วรพงศธร สด.[2*]

ธวัชชัย วรพงศธร ปรด.[2]

เอมอัชฌา วัฒนาบุรานนท์ ศษด.[3] **เกษม ชูรัตน์ ปรด.**[2]

[1] นักศึกษาหลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสุขศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

[2] คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง

[3] คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

* ผู้ติดต่อ, อีเมล์: sureepun.maew@yahoo.com

Vajira Med J. 2017; 61(4): 291-300

http://dx.doi.org/10.14456/vmj.2017.XX

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์: เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริมต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด

วิธีดำเนินการวิจัย: การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนาแบบตัดขวาง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 140 ราย โดยใช้แบบสอบถามในการเก็บข้อมูล ในช่วงเดือนมกราคม ถึงมีนาคม พ.ศ.2560 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ สถิติเชิงพรรณนา chi-squared test และ Pearson product-moment correlation

ผลการวิจัย: อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง มีอายุอยู่ระหว่าง 41-60 ปี มีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า พฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านอยู่ในระดับปานกลาง ปัจจัยนำ ได้แก่ ความรู้ในเรื่องพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพอยู่ในระดับมาก และเจตคติต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพอยู่ในระดับปานกลาง ปัจจัยเอื้อ ได้แก่ การได้รับข้อมูลข่าวสารด้านสุขภาพอยู่ในระดับน้อยและการมีทรัพยากรทางสุขภาพอยู่ในระดับมาก ปัจจัยเสริม ได้แก่ การได้รับคำแนะนำสนับสนุนทางสังคมอยู่ในระดับมาก ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริม มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ โดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 แต่ปัจจัยส่วนบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ พฤติกรรมสุขภาพที่สำคัญที่ไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริม คือ การออกกำลังกาย การป้องกันอุบัติเหตุจราจร การบริโภคอาหาร และการใช้ยาที่ถูกต้อง

สรุป: พฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพรายด้านของอาสาสมัครสาธารณสุขที่บกพร่อง ได้แก่ การออกกำลังกาย การป้องกันอุบัติเหตุจราจร การบริโภคอาหารและการใช้ยาที่ถูกต้อง ดังนั้นเจ้าหน้าที่สาธารณสุขควรจัดกิจกรรมให้ความรู้ และให้ข้อมูลข่าวสารทางสุขภาพเพื่อให้อาสาสมัครสาธารณสุขมีการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมสุขภาพที่บกพร่องนั้นให้ถูกต้องมากขึ้น

Factors Related to Health Promotion Behaviors of the Village Health Volunteers in Selaphum District, Roi-Et Province

Ratchanee Wikol BSc[1]
Sureepun Vorapongsathorn DrPH[2*]
Thavatchai Vorapongsathorn PhD[2]
Aimutcha Wattanaburanon EdD[3]
Kasem Chooratna PhD[2]

[1] Graduate student in M.Ed. (Health Education), Faculty of Education, Ramkhamhaeng University. Bangkok, Thailand
[2] Faculty of Education, Ramkhamhaeng University. Bangkok, Thailand
[3] Faculty of Education, Chulalongkorn University. Bangkok, Thailand
* Corresponding author, e-mail address: sureepun.maew@yahoo.com
Vajira Med J. 2017;61(4): 291-300
http://dx.doi.org/10.14456/vmj.2017.XX

Abstract

บทนำ

การสาธารณสุขมูลฐานซึ่งเป็นยุทธศาสตร์ที่สำคัญประการหนึ่งของนโยบายสาธารณสุขมูลฐาน คือ การสร้างอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านหรือ อสม.เพื่อให้สามารถทำงานร่วมกับเจ้าหน้าที่สาธารณสุขในชุมชน ในการจัดการกับปัญหาสาธารณสุขในชุมชนได้อย่างเหมาะสม กระทรวงสาธารณสุขได้ตระหนักและให้ความสำคัญในการเสริมสร้างศักยภาพของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ให้เป็นบุคลากรที่มีความสำคัญในชุมชน นอกจากนี้อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านยังเป็นบุคคลที่มีความใกล้ชิดกับประชาชนในชุมชน จึงมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่สมควรจะได้รับการเสริมสร้างความรู้ในด้านการดูแลและสร้างเสริมสุขภาพในเบื้องต้น ให้ทันสมัยและเหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน เพื่อให้เป็นแบบอย่างที่ดีและสามารถเป็นที่ปรึกษาด้านการดูแลสุขภาพเบื้องต้นสำหรับประชาชนในชุมชนได้[1]

ในปี พ.ศ.2558 รัฐบาล และกระทรวงสาธารณสุขมีนโยบายยกระดับคุณภาพบริการด้านสาธารณสุขและสุขภาพของประชาชน โดยจัดโครงการหมอครอบครัวดูแลประชาชนทุกหลังคาเรือน เป็นที่ปรึกษาตลอด 24 ชั่วโมง โดยมีนโยบายพัฒนายกระดับอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านให้เป็นนักจัดการสุขภาพชุมชน และจะอบรมอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน จำนวน 250,000 รายให้เป็นผู้เชี่ยวชาญดูแลสุขภาพใน 5 กลุ่มวัย ได้แก่ สตรีและเด็กอายุต่ำกว่า 5 ปี เด็กวัยเรียน วัยรุ่น วัยทำงาน ผู้สูงอายุ และผู้พิการ ซึ่งจะทำให้อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านมีศักยภาพ เพื่อร่วมทำงานกับทีมครอบครัวและปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีสามารถเป็นแกนนำในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมเสี่ยงและการเจ็บป่วยของประชาชนในชุมชน[2]

อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน คือประชาชนที่เสียสละและอาสาที่จะรับผิดชอบดูแลสุขภาพอนามัยของประชาชนด้วยความสมัครใจ และได้รับการคัดเลือกจากชุมชนให้เป็นตัวแทนในการมีส่วนร่วมในการพัฒนางานด้านสาธารณสุขของหมู่บ้าน โดยผ่านกระบวนการให้ความรู้ด้านสาธารณสุขจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุขเป็นประจำอย่างต่อเนื่อง จนมีความรู้ความสามารถที่จะดูแลสุขภาพตนเองและเพื่อนบ้านได้[3]

ในอำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด มีอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน จำนวนทั้งสิ้น 2,757 ราย ครอบคลุม 235 หมู่บ้าน 18 ตำบล อสม. 1 ราย จะรับผิดชอบดูแลสมาชิกในครัวเรือนจำนวน 8-15 หลังคาเรือน[4] โดยทำหน้าที่เป็นกลไกหลักของระบบสุขภาพภาคประชาชน อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน จึงมีบทบาทสำคัญในการรองรับการขยายตัวของระบบสุขภาพแห่งชาติตามนโยบายรัฐบาลและพระราชบัญญัติสุขภาพ อสม.เป็นแกนนำของประชาชนด้านสาธารณสุข สร้างสุขภาพในชุมชน ให้คำแนะนำและถ่ายทอดองค์ความรู้ในการดูแลสุขภาพ มีบทบาทในการเป็นผู้นำในด้านการดำเนินงานพัฒนาสุขภาพอนามัยและคุณภาพชีวิตของประชาชนในหมู่บ้าน เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมด้านสุขภาพอนามัยของประชาชนในชุมชน และมีหน้าที่แก้ข่าวร้ายกระจายข่าวดี ชี้บริการ ประสานงานสาธารณสุข บำบัดทุกข์ และเป็นตัวอย่างที่ดีทางด้านพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ ดังนั้นอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านจึงต้องมีความรู้ในเรื่องสุขภาพ และรู้ปัญหาสุขภาพของประชาชน เพื่อจะได้หาวิธีการดำเนินงานทางสุขภาพในการดูแลรักษาเบื้องต้น การป้องกันโรคและการฟื้นฟูสุขภาพของประชาชนในหมู่บ้านได้

ด้วยตระหนักถึงความสำคัญของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านในการส่งเสริมให้ประชาชนมีพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพในทางที่ดี ช่วยลดปัญหาความเจ็บป่วยและป้องกันโรคเรื้อรังของประชาชนได้ในระยะยาว ผู้วิจัยจึงได้ทำการสำรวจข้อมูลเบื้องต้น (pilot study) ในอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ในอำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด จำนวน 40 ราย เพื่อวิเคราะห์ดูว่าอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านมีปัญหาอะไรบ้างที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของตนเอง โดยสรุปจากข้อมูลเบื้องต้นพบว่า อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านมีปัญหาพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพที่สำคัญ 6 ด้าน ได้แก่ 1) ด้านการบริโภคอาหารมีปัญหาร้อยละ 100 2) ด้านการออกกำลังกายมีปัญหาร้อยละ 97 3) ด้านการจัดการความเครียดมีปัญหาร้อยละ 74 4) ด้านการใช้ยามีปัญหาร้อยละ 71 5) ด้านการป้องกันอุบัติเหตุจราจรมีปัญหาร้อยละ 79 และ 6) ด้านการตรวจสุขภาพประจำปีมีปัญหาร้อยละ 71

จากปัญหาดังกล่าวผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาศักยภาพของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน

ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลกับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน พบว่า เพศ สถานภาพสมรส และระดับการศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ($p > 0.05$) (ตารางที่ 2)

ตารางที่ 1:
จำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านจำแนกตามปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ ปัจจัยเสริม และพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ

ข้อมูล	ระดับ มาก (ร้อยละ)	ระดับ ปานกลาง (ร้อยละ)	ระดับ น้อย (ร้อยละ)	ระดับพฤติกรรม
ปัจจัยนำ				
- ความรู้ในเรื่องพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ	125 (89.30)	8 (5.70)	7 (5.00)	มาก
- เจตคติต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ	24 (17.10)	81 (57.90)	35 (25.00)	ปานกลาง
ปัจจัยเอื้อ				
- การได้รับข้อมูลข่าวสารด้านสุขภาพ	41 (29.30)	42 (30.00)	57 (40.70)	น้อย
- การมีแหล่งทรัพยากรทางสุขภาพ	103 (73.60)	29 (20.70)	8 (5.70)	มาก
ปัจจัยเสริม				
- การได้รับคำแนะนำสนับสนุนด้านสุขภาพจากบุคคลทางสังคม	68 (48.60)	46 (32.90)	26 (18.60)	มาก
พฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ	47 (33.60)	71 (50.70)	22 (15.70)	ปานกลาง

ตารางที่ 2:
ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคลที่มีระดับการวัดแบบนามมาตรา (Nominal Scale) และพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน

ปัจจัยส่วนบุคคล	พฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ น้อย จำนวน (%)	ปานกลาง จำนวน (%)	มาก จำนวน (%)	χ^2	p-value
เพศ				3.195	0.202
ชาย	10 (7.70)	27 (24.90)	12 (16.50)		
หญิง	12 (14.30)	44 (46.20)	35 (30.60)		
สถานภาพสมรส				6.589	0.159
โสด	2 (1.40)	2 (4.60)	5 (3.00)		
สมรส	18 (18.50)	65 (59.80)	35 (39.60)		
หม้าย/หย่า/แยก	2 (2.00)	4 (6.60)	7 (4.40)		
ระดับการศึกษา				2.189	0.701
ประถมศึกษา	9 (7.70)	25 (6.00)	15 (16.50)		
มัธยมศึกษาตอนต้น	4 (6.00)	18 (19.30)	16 (12.80)		
มัธยมปลาย/เทียบเท่า	9 (8.30)	28 (26.90)	16 (17.80)		

ปัจจัยส่วนบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพในภาพรวมและพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพรายด้าน ได้แก่ อายุ รายได้เฉลี่ยต่อเดือน ระยะเวลาปฏิบัติงานในตำแหน่งอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน และดัชนีมวลกาย ยกเว้นรายได้เฉลี่ยต่อเดือนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพรายด้านในด้านการตรวจสุขภาพประจำปี ($r = 0.218$, $p < 0.01$) และดัชนีมวลกาย ($r = -0.080$) มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพรายด้านในด้านการใช้ยา ($r = -0.201$, $p < 0.05$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ตารางที่ 3)

ปัจจัยด้านความรู้ในเรื่องพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพโดยภาพรวม ($r = 0.204$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.05$) และเมื่อพิจารณาพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพเป็นรายด้านพบว่า พฤติกรรมด้านการใช้ยา ($r = 0.345$) ด้านการจัดการความเครียด ($r = 0.263$) ด้านการบริโภคอาหาร ($r = 0.218$) และด้านการตรวจสุขภาพประจำปี ($r = -0.169$) มีความสัมพันธ์กับความรู้ในเรื่องพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ สำหรับพฤติกรรมด้านการออกกำลังกาย และด้านการป้องกันอุบัติเหตุจราจร ไม่มีความสัมพันธ์กับความรู้ในเรื่องพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ

ปัจจัยด้านเจตคติต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพโดยภาพรวม ($r = 0.315$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า พฤติกรรมด้านการบริโภคอาหาร ($r = 0.281$) ด้านการใช้ยา ($r = 0.244$) ด้านการตรวจสุขภาพประจำปี ($r = 0.201$) และด้านการจัดการความเครียด ($r = 0.194$) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ สำหรับพฤติกรรมด้านการออกกำลังกาย และด้านการป้องกันอุบัติเหตุจราจร ไม่มีความสัมพันธ์กับเจตคติต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ

ปัจจัยด้านการได้รับข้อมูลข่าวสารด้านสุขภาพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ โดยภาพรวม ($r = 0.239$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า พฤติกรรมด้านการออกกำลังกาย ($r = 0.329$) ด้านการป้องกันอุบัติเหตุจราจร ($r = 0.208$) และด้านการตรวจสุขภาพประจำปี ($r = 0.206$) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการได้รับข้อมูลข่าวสารด้านสุขภาพ สำหรับพฤติกรรมด้านการบริโภคอาหาร ด้านการจัดการความเครียด และด้านการใช้ยาไม่มีความสัมพันธ์กับการได้รับข้อมูลข่าวสารด้านสุขภาพ

ปัจจัยด้านการมีแหล่งทรัพยากรทางสุขภาพมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพโดยภาพรวม ($r = 0.308$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า พฤติกรรมด้านการจัดการความเครียด ($r = 0.338$) ด้านการบริโภคอาหาร ($r = 0.253$) และด้านการออกกำลังกาย ($r = 0.248$) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับการมีแหล่งทรัพยากรทางสุขภาพ สำหรับ พฤติกรรมด้านการใช้ยา ด้านการป้องกันอุบัติเหตุจราจร และด้านการตรวจสุขภาพประจำปี ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีแหล่งทรัพยากรทางสุขภาพ

ปัจจัยด้านการได้รับคำแนะนำสนับสนุนด้านสุขภาพจากบุคคลทางสังคมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพโดยภาพรวม ($r = 0.373$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าพฤติกรรมด้านการตรวจสุขภาพประจำปี ($r = 0.493$) ด้านการออกกำลังกาย ($r = 0.293$) ด้านการป้องกันอุบัติเหตุจราจร ($r = 0.286$) และด้านการจัดการความเครียด (0.235) มีความสัมพันธ์กับการได้รับคำแนะนำสนับสนุนด้านสุขภาพจากบุคคลทางสังคม สำหรับพฤติกรรมด้านการบริโภคอาหารและด้านการใช้ยา ไม่มีความสัมพันธ์กับการได้รับคำแนะนำสนับสนุนด้านสุขภาพจากบุคคลทางสังคม ($p > 0.05$)

ตารางที่ 3:

ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยส่วนบุคคล ปัจจัยนำ ปัจจัยเอื้อ และปัจจัยเสริม กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพรายด้านและพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพรวมทุกด้าน

ตัวแปร	พฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ						
	ด้านการรับประทานอาหาร	ด้านการออกกำลังกาย	ด้านการจัดการความเครียด	ด้านการใช้ยา	ด้านการป้องกันอุบัติเหตุจราจร	ด้านการตรวจสุขภาพประจำปี	รวมทุกด้าน
1. อายุ	- 0.008 (NS)	- 0.026 (NS)	0.080 (NS)	-0.117 (NS)	-0.128 (NS)	0.008 (NS)	-0.033 (NS)
2. รายได้เฉลี่ยต่อเดือน	0.078 (NS)	0.121 (NS)	0.090 (NS)	-0.095 (NS)	-0.010 (NS)	0.218 **	0.132 (NS)
3. ระยะเวลาปฏิบัติงานในตำแหน่ง (อสม.)	- 0.078 (NS)	0.027 (NS)	-0.015 (NS)	-0.075 (NS)	-0.068 (NS)	0.138 (NS)	-0.015 (NS)
4. ดัชนีมวลกาย	0.005 (NS)	-0.055 (NS)	-0.103 (NS)	-0.201*	-0.11 (NS)	0.021(NS)	-0.080 (NS)
5. ความรู้ในเรื่องพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ	0.218**	- 0.047 (NS)	0.263**	0.345**	0.165 (NS)	-0.169 *	0.204*
6. เจตคติต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ	0.281*	0.074 (NS)	0.194*	0.244**	0.124 (NS)	0.201*	0.315**
7. การได้รับข้อมูลข่าวสารด้านสุขภาพ	- 0.002 (NS)	0.329**	0.164 (NS)	-0.001(NS)	0.208*	0.206*	0.239**
8. การมีแหล่งทรัพยากรทางสุขภาพ	0.253**	0.248**	0.338**	0.128 (NS)	-0.054 (NS)	0.113(NS)	0.308**
9. การได้รับคำแนะนำสนับสนุนด้านสุขภาพจากบุคคลทางสังคม	0.014 (NS)	0.293**	0.235**	0.024 (NS)	0.286**	0.493**	0.373**

*p < 0.05, **p < 0.01, NS = not significant (p > 0.05)

วิจารณ์

การศึกษานี้ พบว่าอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด มีพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ สมบูรณ์ อินสุพรรณ์[7] และ ฐปนัท อินทรสาลี[8] อุบล ประมาณเมือง[9] และตวงพร กตัญญุตานนท์[10] แต่ก็มีงานวิจัยที่พบว่า อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านมีพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพอยู่ในระดับดีถึงดีมาก ได้แก่งานวิจัยของ เพียรศรี เมฆสุทัศน์[11] คำนึง จันทร์เหมือน[12] อรพินธ์ สายใย[13] วาสนา วิถี[14] และ นิธินันท์ เจริญบัณฑิต[15] ความแตกต่างของระดับพฤติกรรมสุขภาพของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ขึ้นอยู่กับปัจจัยสิ่งแวดล้อมในชุมชนที่อยู่ในชนบท หรืออยู่ใกล้เขตเมือง ชุมชนที่อยู่ในเขตเมืองก็มีโอกาสได้รับความรู้ข่าวสารทางสุขภาพมากขึ้น ได้เห็นตัวอย่างในการปฏิบัติตนทางสุขภาพในทางที่ดี อาจมีอิทธิพลโน้มน้าวให้อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านมีพฤติกรรมในการปฏิบัติตนทางสุขภาพในทางที่ดีได้

ในการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคล เช่น เพศ อายุ ระดับการศึกษา รายได้เฉลี่ยต่อเดือน สถานภาพสมรส ระยะการเป็น อสม. และดัชนีมวลกาย พบว่าไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ เช่นเดียวกับการศึกษาของ เพียรศรี เมฆสุทัศน์[11] และ คำนึง จันทร์เหมือน[12] ทั้งนี้เนื่องมาจากอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านได้รับการอบรมจากเจ้าหน้าที่สาธารณสุขเหมือนกันและมีลักษณะการทำงานที่เกี่ยวกับงานสุขภาพ ซึ่งถือว่าเป็นเรื่องใกล้ตัวจึงทำให้ปัจจัยส่วนบุคคลไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ

ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยความรู้และเจตคติต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ แสดงให้เห็นว่า อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านที่มีความรู้และเจตคติที่ดีต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ ก็มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพในทางที่ดีมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ มนัสศรี ไพบูลย์ศิริ[16] สุรีรัตน์ รงเรือง[17] และ สุธารดี รักพงษ์[18] แต่มีการวิจัยที่ให้ผลแตกต่างไปบ้าง โดย เฉพาะการศึกษาของ อรพินธ์ สายใย[13] และ ตวงพร กตัญญุตานนท์[10] ที่พบว่าปัจจัยความรู้และเจตคติ ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ รวมทั้งการศึกษาของ ฐปนัท อินทรสาลี[9] พบว่าเจตคติไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการส่งเสริมสุขภาพของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน ความแตกต่างของผลการศึกษานี้เป็นไปตามคำอธิบายของ Green และ Kreuter[19] ที่กล่าวว่า ความรู้เป็นปัจจัยพื้นฐานและก่อให้เกิดแรงจูงใจในการแสดงพฤติกรรมของบุคคล หรือในอีกด้านหนึ่งจะเป็นความพอใจของบุคคลซึ่งได้จากประสบการณ์ในการเรียนรู้ อาจมีผลทั้งสนับสนุนหรือยับยั้งการแสดงพฤติกรรม เช่นเดียวกับ เจตคติ คือ แนวโน้มของจิตใจหรือความรู้สึกที่คงที่ต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งหรือสถานการณ์ เป็นผลมาจากประสบการณ์และความเชื่อที่สะสมกันมานาน และผ่านการประเมินคุณค่าว่ามีลักษณะดีหรือไม่ดี พฤติกรรมของบุคคลนั้นจะเป็นไปตามทิศทางนั้นตามเจตคติของตน[20]

การศึกษานี้ ได้วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยความรู้และเจตคติกับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพเพิ่มเติม โดยวิเคราะห์รายละเอียดแยกพฤติกรรมรายด้าน เพื่อให้เห็นความสัมพันธ์ในพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพในแต่ละประเด็นอย่างชัดเจนมากขึ้น สำหรับปัจจัยนำ คือความรู้และเจตคติต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพรายด้าน 4 ด้านอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) คือ ด้านการรับประทานอาหาร ด้านการจัดการความเครียด ด้านการใช้ยา และด้านการตรวจสุขภาพประจำปี แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมที่สำคัญ 2 ด้าน คือ ด้านการออกกำลังกาย และด้านการป้องกันอุบัติเหตุ ซึ่งแสดงให้เห็นจุดอ่อนของพฤติกรรมของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านใน 2 ด้านดังกล่าวนี้ ซึ่งต้องให้ทีมงานสุขภาพ หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุขที่เกี่ยวข้อง ให้ความรู้ และเน้นความสำคัญในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เพื่อให้สามารถปฏิบัติตนเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ประชาชน และเพื่อที่จะได้แนะนำและโน้มน้าวประชาชนให้ปรับเปลี่ยนพฤติกรรม หันมาออกกำลังกายมากขึ้น รวมทั้งการปฏิบัติตนที่ถูกต้องในการป้องกันอุบัติเหตุซึ่งยังมีสถิติที่สูงอยู่ทุกปี[21]

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยเอื้อ (การได้รับข้อมูลข่าวสารด้านสุขภาพ และการมีแหล่งทรัพยากรทางสุขภาพ) กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพ พบว่า การได้รับข้อมูลข่าวสารด้านสุขภาพ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($p < 0.01$) แต่ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพรายด้าน 3 ด้าน คือ ด้านการรับประทานอาหาร ด้านการจัดการความเครียด และด้าน

การใช้ยา และการมีแหล่งทรัพยากรทางสุขภาพไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพรายด้าน 3 ด้าน คือ ด้านการป้องกันอุบัติเหตุ ด้านการใช้ยา และด้านการตรวจสุขภาพประจำปี จากผลการศึกษาที่ได้นี้ เป็นข้อมูลบ่งชี้ที่จะต้องเพิ่มการกระจายข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับพฤติกรรมสุขภาพที่ถูกต้องให้กับอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านที่มีจุดอ่อนในพฤติกรรมด้านเหล่านี้ให้มากขึ้นทั้งเนื้อหา และครอบคลุมอย่างทั่วถึง การหาได้ง่าย (availability) และความสามารถเข้าถึงได้ (accessibility) โดยใช้วิธีการสื่อสารมวลชน และเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่มีประสิทธิภาพ[22]

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่าง ปัจจัยเสริม (การได้รับคำแนะนำสนับสนุนด้านสุขภาพจากบุคคลทางสังคม) กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพรายด้าน พบว่า การได้รับคำแนะนำสนับสนุนด้านสุขภาพจากบุคคลทางสังคม ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพรายด้าน 2 ด้าน คือ การรับประทานอาหารและการใช้ยา ซึ่งคล้ายกับปัจจัยการได้รับข้อมูลข่าวสารทางด้านสุขภาพ ซึ่งไม่มีความสัมพันธ์กับ 2 ปัจจัยดังกล่าว รวมทั้ง ปัจจัยความเครียด

Caplan[23] กล่าวว่าการมีสุขภาพอนามัยที่ดี ผู้ให้แรงสนับสนุนทางสังคม อาจจะเป็นบุคคลในครอบครัว เช่น พ่อ แม่ สามี ภรรยา ญาติพี่น้อง เพื่อนบ้าน เพื่อนร่วมงาน หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุข แรงสนับสนุนทางสังคมมีบทบาทสำคัญยิ่งต่อพฤติกรรมอนามัยของคนทั้งในด้านร่างกายและจิตใจ การป้องกัน การส่งเสริมสุขภาพ การที่บุคคลได้รับแรงสนับสนุนทางสังคมมากจะทำให้บุคคลมีพฤติกรรมการสร้างเสริมสุขภาพในระดับมากตามไปด้วย ผลการศึกษานี้แสดงให้เห็นว่า อาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ขาดแรงสนับสนุนจากบุคคลในครอบครัว หรือเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ที่ช่วยสนับสนุนให้มีพฤติกรรมในเรื่องที่สำคัญ คือ การรับประทานอาหาร และการใช้ยาที่ถูกต้อง

ในการศึกษานี้มีข้อจำกัดบางประการ คือ เป็นการศึกษาในกลุ่มเฉพาะอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านในอำเภอเสลภูมิเท่านั้น จึงไม่สามารถขยายผลไปใช้อธิบายพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านในอำเภออื่นได้ ดังนั้นจึงควรทำการศึกษาข้อมูลในอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านระดับต่างอำเภอ หรือศึกษาทั้งจังหวัด เพื่อให้ทราบถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพที่ต่างกัน ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานที่จะนำผลการวิจัยไปใช้ประกอบการวางแผนและกำหนดแนวทางในการส่งเสริมสุขภาพของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านต่อไป

การศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพของอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้านในโอกาสต่อไป ควรใช้วิธีศึกษาหลายวิธีร่วมกัน เช่น การสัมภาษณ์แบบเชิงลึก (depth interview) และการวิจัยแบบมีส่วนร่วม เพื่อให้ทราบข้อมูลที่ถูกต้องและชัดเจน และควรทำการศึกษาหารูปแบบพัฒนาพฤติกรรมส่งเสริมสุขภาพให้เหมาะสมกับกลุ่มอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน เช่น รูปแบบกิจกรรม การทดสอบ การทดลอง ตามปัจจัยที่ได้จากการสำรวจ และจัดโปรแกรมส่งเสริมสุขภาพให้กับอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณผู้อำนวยการโรงพยาบาลส่งเสริมสุขภาพตำบลทุกท่าน และขอขอบคุณอาสาสมัครสาธารณสุขประจำหมู่บ้าน อำเภอเสลภูมิ จังหวัดร้อยเอ็ด ทุกท่านที่ให้ความกรุณาในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดียิ่ง ตลอดทั้งเจ้าหน้าที่สาธารณสุขที่เกี่ยวข้องทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการเก็บแบบสอบถามครั้งนี้ จนเสร็จสมบูรณ์

เอกสารอ้างอิง

1. Sararak M. Strengthening village health volunteers. J Ubon Ratchathani University. 2010; 2: 39-48.
2. Health inside, General health move up to village health volunteers as health administrator for community. [internet]. Bangkok. [Cited 2015 July 10]. Available from: http://www.hfocus.org.
3. Nujchareon S. Working as health promotion role of village health volunteers in Cha-am District, Petchaburi Province [Thesis]. Nakornpathom: Silpakorn University; 2008.
4. Health information system for people. [internet]. Bangkok. [Cited 2015 July 10]. Available from: www.thaiphc.net/phc/phcadmin/administrator/Report /OSMRP000S5.php.

5. Cohen J. Applied multiple regression/correlation analysis for the behavioral sciences. 3rd ed. London: Lawrence Erlbaum Associates Publishers; 2003.
6. Cronbach LJ. Essentials of psychology testing. 5th ed. New York: Harper Collins Publishers; 1990.
7. Insupan S. Health promotion behaviors of public health volunteers in Amphawa District, Samut Songkhram Province [Thesis]. Bangkok: Kasetsart University; 2008.
8. Intarasal T. Factors related to health behaviors according to the national health of the public health volunteers in Nonthaburi Province [Thesis]. Bangkok: Kasetsart University; 2009.
9. Pramanmuoeng U. Factors associated with exercise behaviors of village health volunteers in Banggrajub Subdistrict, Wichianburi District, Petchabun Province [Thesis]. Bangkok: Kasetsart University; 2009.
10. Katanyutanon T. Nutritional status and three health behaviors of village health volunteers. J Huacheuaw Chalerm Prakiaet University. 2013; 17: 67-84.
11. Meksutas P. Health promotion behaviors of village health volunteers in Sanpatong District, Chiang Mai Province [Thesis]. Chiang Mai: Chiang Mai Rajabhat University; 2010.
12. Junmuoen K. Factors affecting health promoting behavior of village health volunteer on six health policies in Phatthalung Province [Thesis]. Songkhla: Thaksin University; 2011.
13. Saiyai O. Factors affecting health promoting behaviors of a community health volunteers in Khlong Luang Municipality, Pathum Thani Province [Thesis]. Bangkok: Kasetsart University; 2012.
14. Withi W. Health promoting behavior of village public health volunteers in Ubon Ratchathani Province [Thesis]. Ubon Ratchathani: Ubon Ratchathani Rajabhat University; 2012.
15. Chareonbandit N. Factors related to health promoting behaviors among village health volunteers [Thesis]. Chon Buri: Burapha University; 2016.
16. Paiboonsiri M. Factors affecting health promotion behavior of village health volunteers in urban area, Pathum Thani Province [Thesis]. Bangkok: Kasetsart University; 2002.
17. Rongruang S. Health promotion behavior of village health volunteers in Phatthalung Province [Thesis]. Bangkok: Ramkhamhaeng University; 2004.
18. Rugpong S. Factors affecting health promotion behaviors of village health volunteers in rural area of Amphoe Mueang, Nakhon Nayok Province [Thesis]. Bangkok: Kasetsart University; 2006.
19. Green LW, Kreuter MW, Deeds SG, Partridge KB, Bartlett E. Health education planning: A diagnostic approach. California: Mayfield Publishing; 1980.
20. Green LW, Kreuter MW. Health promotion planning: An education and ecological approach. 4th ed. New York: McGraw-Hill; 2005.
21. Ministry of Communication, Statistical Reports of Accidents. [Internet]. Nonthaburi [Cited 2017 May 26] Avaliable from: http://new.mot.g.th/motc/portal./graph/np/index7.asp.
22. Ministry of Health, Phra Borom Raj Chanok Institute, Academic Welfare Project. Bangkok: Phra Borom Raj Chanok Institute; 2013.
23. Caplan G. The family as social support and mutual help. New York: Grone and Stratton; 1976.

ผลการประเมินคุณภาพวารสารที่อยู่ในฐานข้อมูล TCI

โปรดระบุหมายเลข ISSN หรือชื่อของวารสารที่ต้องการทราบผลประเมิน : ค้นหา

ลำดับ	ชื่อวารสาร	ISSN	เจ้าของ	จัดอยู่ในวารสารกลุ่มที่	สาขา
1	วชิรเวชสาร	0125-1252	คณะแพทยศาสตร์วชิรพยาบาล มหาวิทยาลัยนวมินทราธิราช	1	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

Back to top